

Клифърд Саймък
Големият преден двор

Хайръм Тейн се събуди и се изправи в леглото си.

Таузър лаеше и драскаше по пода.

– Млък! – каза Тейн на кучето.

Таузър наостри смешните си уши към него и пак захвана да лае и дращи по пода.

Тейн разтърка очи, после прокара ръка в рошовите си нестригани коси. Подвоуми се дали да не си легне отново и да се покрие през глава със завивките.

Но се отказа, щом Таузър лаеше така.

– Какво те е прихванало? – попита той кучето, без да скрива гнева си.

– Уъф! – отвърна Таузър, продължавайки упорито да дращи по пода.

– Ако искаш да излезеш – каза Тейн, – трябва само да си отвориш външната врата. Знаеш как се прави, не ти е за първи път.

Таузър престана да лае и се отпусна на пода, наблюдавайки как стопанинът му става от леглото.

Тейн облече ризата и нахлузи панталоните, но не се обу.

Таузър пристъпи лекичко към един от ъглите на стаята, наведе влажния си нос до пода и го подуши шумно.

– Мишки ли има? – запитва Тейн.

– Уъф! – по-силно отвърна Таузър.

– Не си спомням да си вдигал някога такава врява заради една мишка – зачуди се Тейн. – Трябва нещо да не си наред.

Навън беше красиво лятно утро и слънчевите лъчи навлизаха през отворения прозорец.

Денят е чудесен за риба, помисли си Тейн. После си спомни, че трябва да отиде да огледа онова старо легло с четири табли от клен, за което бе чул, че се продава някъде по пътя за Уудмен. Много е вероятно, каза си той, да му искат два пъти повече, отколкото струва. Стана така, че човек не може да спечели някой и друг долар. Всички започнаха да разбират от старинни мебели.

Тейн стана от леглото и тръгна към всекидневната.

– Ела тук! – повика той кучето.

Таузър се приближи, спирайки се от време на време да души по ъглите и да джавка по пода.

– Още не ти е минало – подхвърли Тейн.

Може да е плъх, помисли си той. Къщата беше доста стара.

Отвори външната врата и Таузър излезе.

– Остави този мармот на мира днес – посъветва го Тейн. – Тази работа е загубена. Никога няма да го изровиш.

Таузър заобиколи ъгъла на къщата.

Тейн забеляза, че едната от веригите на фирмата, която висеше на стълба до входната алея, се бе откачила и табелката бе провиснала.

Запъти се през плочите на алеята и през тревата, все още мокра от росата, за да оправи фирмата. Нищо особено й нямаше – просто веригата беше откачена. Може да е от вятъра, каза си Тейн, или пък някое минаващо хлапе. Но по-вероятно да не е хлапе. Той се разбираше с децата. Те никога не го закачаха, както правеха с някои други в селото. Например бяха взели на прицел Бейкър Стивънс и постоянно го дразнеха.

Тейн се отдръпна малко назад, за да се увери, че табелата не стои накриво.

На нея с големи букви пишеше:

МАЙСТОР ТЕХНИК

Под него с по-дребни букви:

Поправям всичко

А под това:

СТАРИ НЕЩА ЗА ПРОДАН

*Какво искате да купите
или продадете?*

Може би трябва да сложа две фирми, каза си той, едната за работилницата, а другата за търговията със старинни предмети. Някой ден когато имам време, ще си боядисам две нови табели – по една за двете страни на алеята. Така ще стане по-симетрично.

Тейн се обърна и погледна пътя, водещ към Търнърс Уудс. Красива гледка, помисли си той. Такава обширна гора на края на града. Място, пълно с птички, зайци, мармоти и катерици, а също и с укрепления, построени от няколко поколения деца от Уилоу Бенд. Но един ден сигурно някой предприемчив спекулант ще купи гората и ще я използва за построяване на жилища или за нещо също така рационално и когато това се случи, една голяма част от детството му ще бъде откъсната от него.

Таузър се появи иззад ъгъла на къщата. Той се движеше край стената и душеше долната ѝ част. Ушите му бяха щръкнали от любопитство.

– Това куче е лудо – каза Тейн и влезе вътре.

Отиде в кухнята, шляпайки с босите си крака по пода. Напълни чайника, сложи го на печката и завъртя ключа. После включи радиото, като забрави, че не работеше.

Но когато то не засвири, спомни си и разочарован го угаси. Така става, помисли си Тейн. Поправям чуждите неща, но никога не намирам време за моите.

Отиде в спалнята и си obu обувките. После оправи леглото си.

Когато се върна в кухнята, видя, че печката отново не работеше. Плочата под чайника беше студена.

Тейн отстъпи и ритна печката. Вдигна чайника и поддържа ръката си върху плочата, която скоро започна да се загрева.

– Проработи, слава богу – каза си той.

Знаеше, че някой ден ритането нямаше да помогне. И когато това се случеше, трябваше да я поправи. Вероятно даваше само лош контакт.

Той постави отново чайника на печката.

Отвън се чу тракане и Тейн излезе да види какво става.

Бизли, който работеше за Хортън като пазач, шофьор, градинар и изпълняваше още много други длъжности, вкарваше на заден ход разбит стар камион по алеята. До него седеше Аби Хортън, съпругата на Хенри Хортън, най-видния човек в селото. Отзад в камиона, завързан здраво с въжета и покрит наполовина с яркочервено-виолетово одеяло, беше поставен грамаден телевизор, добре известен на Тейн. Беше стар модел, отпреди десетина години, но все още оставаше най-скъпият от телевизорите, красящи домовете в Уилоу Бенд.

Аби изскочи от кабината на камиона. Тя беше енергична, шумна жена с властен глас.

– Добро утро, Хайръм – поздрави тя. – Можеш ли да поправиш пак този телевизор?

– Досега не съм видял нещо, което да не мога да поправа – каза Тейн, но въпреки това погледна към телевизора с неприязън. Неведнъж се бе измъчвал с него и знаеше какво го очаква.

– Може да ви излезе по-скъпо, отколкото струва – предупреди я той. – фактически на вас ви е необходим нов телевизор. Този е остарял и...

– Точно това каза и Хенри – прекъсна го тя. – Той иска да купи цветен. Но аз не желая да се разделям със стария. Ти знаеш, това не е само телевизор, но и комбинация с радио и грамофон, а дървото и моделът му са много подходящи към останалите ни мебели. Освен това...

– Да, знам – отвърна Тейн, който вече беше слушал всички тия обяснения.

Горкият Хенри, помисли си той. Що ли за живот трябва да води? Цял ден да вика и да командува всички в завода за компютри, а после, като се върне в къщи, да понася такава тирания.

– Бизли – каза Аби с глас на сержант, провеждащ обучение, – качи се на камиона и отвържи телевизора.

– Добре, мем – отвърна Бизли, кльоцав и отпуснат човек с тъпо изражение.

– И внимавай с него! Не искам да го изподраскаш.

– Добре, мем.

– Аз ще ти помогна – предложи Тейн.

Двамата се покатериха върху камиона и започнаха да отвързват старото чудовище.

– Тежък е – предупреди ги Аби. – Пипайте внимателно.

Телевизорът наистина беше тежък и неудобен за носене, но Бизли и Тейн го довлякоха до задния вход от другата страна на къщата и оттам го свалиха по стълбите в мазето. Аби ги следваше неотменно, вперила орлов поглед, дебнейки да не го одраскат.

В мазето Тейн беше съчетал работилница и изложба на стари мебели. В единия му край бяха натрупани пейки и инструменти, а по пода лежах разпръснати кутии с всякакви отпадъци и купчини въжета, кабели и пирони. В другия край се намираше колекция от вехти столове, хлътнали пружини за легла, старинни ниски и високи скринове, стари кофи за въглища, боядисани в златно, тежки железни решетки за камини и още много други вехтории, които Тейн бе купил на възможно най-ниската цена по време на пътуванията си надлъж и нашир.

С Бизли поставиха предпазливо телевизора на пода. Аби ги наблюдаваше изкосо от стълбата.

– О, Хайръм – възкликна тя възбудено, – измазал си тавана на мазето и сега изглежда много по-добре.

– А? – попита Тейн.

– Таванът. Казах, че си го измазал.

Тейн вдигна глава и видя, че тя говореше истината. Таванът беше измазан, но той не го беше пипал.

Преглътна и наведе глава, после хвърли бързо още един поглед нагоре. Таванът си оставаше все така измазан.

– Това не е от излятата плоча – с открито възхищение забеляза Аби. – Не се виждат никакви цепнатини. Как го направи?

Тейн преглътна отново и си възвърна говора.

– Измайсторих го някак си – отвърна и той с несигурен глас.

– Ще трябва да дойдеш и направиш същото и в нашето мазе. То изглежда така ужасно. Бизли измаза тавана на игралната зала, но си остави ръцете по него.

– Да, мем – каза Бизли гузно.

– Когато ми остане време – обеща Тейн, готов да се съгласи с всичко, само да се отрече от тях.

– Би имал повече време – каза му Аби с леден тон, – ако не се ски-таше из цялата страна, за да купуваш тези изпотрошени стари мебели, които наричаш старинни. Вероятно можеш да измамиш гражданите, които идват тук, но не и мене.

– От някои от тях мога да спечеля много пари – спокойно ѝ отвърна Тейн.

– И да дадеш и ризата си за останалите.

– Имам стар китайски порцелан, точно такъв, какъвто търсите – предложи Тейн. – Купих го тези дни. Направих добра сделка. Мога да ви го продам евтино.

– Не ме интересува – каза Аби и млъкна, стискайки зъби.

Обърна се и се качи обратно по стълбата.

– Не е в настроение днес – подхвърли Бизли. – Денят ще е лош. Така става винаги, когато сутрин стане рано.

– Не ѝ обръщай внимание – посъветва го Тейн.

– Опитвам се, но ми е невъзможно. Сигурен ли си, че не ти трябва помощник? Не искам да ми плащаш много.

– Съжалявам, Бизли, но виж какво, я ела някоя вечер и тогава ще поиграем на дама.

– Ще дойда, Хайръм. Ти си единствения, който ме е канил някога. Всички останали само ми се смеят или ми крещят.

– Бизли, идваш ли най-сетне? – чу се отгоре сърдитият глас на Аби.

– Цял ден ли ще се мотаеш там? Имам още килими за тупане.

– Добре, мем – каза Бизли, отправяйки се към стълбата.

Седнала в камиона, Аби се обърна заповеднически към Тейн:

– Нали ще поправиш телевизора? Без него сме загубени.

– Веднага – отвърна Тейн.

Той остана да ги наблюдава, докато потеглиха, после се огледа, търсейки Таузър, но кучето беше изчезнало. Най-вероятно се намираще отново при дупката на мармота, в гората, от другата страна на пътя. Отигъл е дори без да закуси, помисли си Тейн.

Когато се прибра в кухнята, чайникът кипеше бурно. Сложи кафе в машинката и след това сипа водата. После слезе в мазето.

Таванът беше все така измазан.

Тейн запали цялото осветление и обиколи помещението, гледайки към тавана.

Замазката беше направена от странен бял материал, който изглеждаше прозрачен, но не напълно. Можеше да се вижда в него, но не и през него. И нямаше никакви следи от пукнатини. Работата беше изпи-пана чисто, замазка имаше плътно около водосточните тръби и лампите на тавана.

Тейн се качи на един стол и почука по тавана с кокалчетата на пръстите си. Материалът издаде звук като камбанка, почти точно такъв, какъвто би се получил от леко чукване с нокът по чаша за шампанско.

Слезе от стола и застана до него, като клатеше глава. Нищо не разбираше. Снощи бе останал тук до късно да поправа косачката на Бейкър Стивънс и тогава таванът не изглеждаше измазан. Тейн се разтършува из една от кутиите и намери бормашината. После избра една от най-малките бургии и я сложи, пхна щепсела в контакта, качи се отново на стола и се опита да пробие дупка на тавана. Свистящата стомана се плъзгаше лудо напред-назад, без да направи дори драскотина. Изключи бормашината и се вгледа по-отблизо в тавана. Върху него не бе останала абсолютно никаква следа. Опита отново, като натискаше с цялата си сила. Чу се пукот и счупеният край на свредлото се удари в стената.

Намери нова бургия, сложи я на бормашината и се качи бавно по стълбата. Прекалено бе смутен, за да може да разсъждава. Таванът не трябваше да бъде измазан, но ето че беше. И ако все още не се беше побъркал съвсем, Тейн би се заклел, че не го бе измазвал.

Във всекидневната той подгъна единия край на изтъркания килим, включи бормашината и като коленичи, започна да пробива пода. Свредлото потъна меко в стария дъбов паркет и после спря. Натисна по-силно, но то се въртеше, без да напредне ни на косъм. А трябваше да се предполага, че под това дърво няма нищо. Нищо, което да спре свредлото на бормашината. Веднъж пробило пода, то трябваше да попадне в празното пространство между гредите.

Тейн освободи бормашината и я остави настрана. Отиде в кухнята. Кафето бе вече готово, но той бръкна в чекмеджето на масата и извади продълговато джобно фенерче. Върна се във всекидневната и освети дупката, която беше пробил. На дъното ѝ се виждаше нещо блестящо.

Върна се в кухнята, намери няколко кнедли, останали от

предишния ден, и си наля чаша кафе. После седна до кухненската маса, отхапа от кнедлите и се замисли какво да прави. Поне за момента не може да направи нещо особено. Дори цял ден да си блъска главата и да се опитва да си обясни какво се бе случило с пода, вероятно нямаше да узнае нищо повече. Практичният му дух на янки-бизнесмен се разбунтува срещу такова ужасно прахосване на времето.

Трябва да взема това кленово легло с четирите табли, каза си Тейн, преди някой безпринципен градски антиквар да го грабне, щом го види. Подобен екземпляр, размишляваше той, може да се продаде на добра цена, ако човек има късмет. Възможно е да се спечели и нещо отгоре, ако се захване както трябва за работата. Може би, рече си той, ще успее да го разменя. Например имам един портативен телевизор, който взех миналата година срещу чифт кънки за лед. Тези хора от Уудмен вероятно ще се зарадват да получат поправения телевизор, който изглежда почти като нов, срещу това легло. В крайна сметка, те не ползуваха леглото и не си даваха сметка за стойността му, надяваше се пламенно Тейн.

Изяде набързо кнедлите и изгълта още една чаша кафе. Сипа остатъците от храната в една чиния за Таузър и я остави отвън, пред вратата. После слезе в мазето, взе телевизора и го сложи в каросерията на камиона. След като помисли малко, добави една поправена ловджийска пушка, която би стреляла отлично, ако човек внимава и не употребява мощни далекобойни патрони, взе и куп други дреболии, които можеха да му бъдат от полза за една евентуална размяна.

Върна се късно след тежко, но напълно успешно пътуване. Освен кленовото легло в камиона се намираха още един люлеещ се стол, решетки за камина, връзка стари списания, старинен скрин от орехово дърво и кресло от XVII век, което някой бездарен художник бе боядисал плътно с ябълково-зелена боя. Всичко това бе получил срещу телевизора, пушката и пет долара. И което бе още по-интересно, Тейн бе успял така да направи размяната, че сигурно в този момент онези от Уудмен се превиваха от смях, че са могли да го надхитрят. Мисълта за това обаче го правеше да се чувства леко гузен – хората се бяха държали така приятелски. Бяха се отнесли много мило към него, даже го бяха поканили да вечеря с тях. След това му бяха показали фермата и накрая дори му предложиха да се отбие пак при тях, ако минава по същия път.

Беше пропилял целия ден и това не му беше приятно, но може би

си заслужаваше да си изгради там репутация на човек, който е много мекушав и не знае цената на долара. Вероятно така би могъл и някой друг път да направи подобна успешна сделка със съседите си.

Когато отвори задната врата, Тейн дочу, че телевизорът работеше със силен и чист звук. Почти обзет от паника, той се спусна по стълбата на мазето. След като беше продал портативния апарат, долу бе останал само телевизорът на Аби, а той бе повреден.

Наистина това беше апаратът на Аби. Стоеше си там, където го беше оставил сутринта Бизли, и работеше, сякаш му нямаше абсолютно нищо. Дори предаваше цветен образ.

Цветен образ!

Тейн се спря на края на стълбата и се облегна на парапета, за да се задържи.

Телевизорът излъчваше чудесен цветен образ.

Приблужи предпазливо и го заобиколи. Задният му капак бе свален и беше подпрян на една пейка зад телевизора. Вътре весело блещукаха светлинки.

Тейн клекна на пода и се вгледа в тях. Те изглеждаха доста странни, не такива, каквито трябваше да бъдат. Досега той бе поправял много пъти този телевизор и смяташе, че има добра представа как трябва да изглежда отвътре. А сега всичко бе различно, въпреки че не можеше да каже точно какво.

По стълбата се чуха стъпки и до ушите му достигна дружелюбен глас:

– Здравей, Хайръм. Виждам, че вече си го поправил.

Тейн подскочи от изненада и застава изправен, леко скован, напълно изгубил дар слово.

На стълбата стоеше разкрячен Хенри Хортън и гледаше с доволен вид.

– Казах на Аби, че сигурно няма да си го поправил, но тя настояваше да мина все пак. Хей, Хайръм, но образът е цветен. Как го направи, човече?

Тейн се усмихна слабо и отговори:

– Просто малко побърниках.

Хенри слезе с тежки стъпки по стъпалата и застава пред телевизора с ръце на гърба, гледайки го със суровия си поглед, свикнал да заповядва.

– Никога не бих си помислил – каза той, като клатеше бавно глава, – че това е възможно.

– Аби спомена, че си искал да ловиш цветна телевизия.

– Да, разбира се. Но не на този стар апарат. Никога не съм очаквал, че той ще може да я приема. Хайръм, как успя да го постигнеш?

– Не мога да кажа точно как – призна си Тейн, което бе самата истина.

Хенри забеляза едно буре с гвоздеи между пейките, дотъркаля го пред телевизора и отначало седна предпазливо върху него, но след това се отпусна, за да му е по-удобно.

– Ето как стават обикновено тези работи – каза той. – Има хора като тебе, такива янки-майстори, но те не са чак толкова много. Постоянно се занимават с нещо, опитвайки ту едно, ту друго, и преди да се усетиш, ето че са измислили нещо ново, без сами да знаят как.

Седнал върху бурето, Хенри бе вперил поглед в телевизора.

– Наистина е чудесен – продължи той. – Цветовете му са по-хубави от тези на телевизорите, които видях в Минеаполис последния път. И да ти кажа честно, Хайръм, нито един от тях не може да се сравнява с този.

Тейн избърса веждите си с ръкава на ризата. Изглежда в мазето ставаше горещо. Беше се изпотил целият.

Хенри намери дебела пура в един от джобовете си и я подаде на Тейн.

– Не, благодаря, не пуша.

– Може би си по-мъдър. Отвратителен навик! – каза Хенри и пхна пурата в устата си. После тържествено обяви: – Всеки със своето умение. Когато трябва да се направи нещо техническо, като това, ти си човекът, способен да го стори. Докато аз съм съвсем различен. Макар и да работя с компютри, не разбирам нищо от тях. Просто наемам хора, които да ги направят. Не мога сам да изпиля дъска или да извадя гвоздей, но умея да организирам. Помниш ли, Хайръм, как всички се кикотеха, когато започнах да строя завода?

– Да, предполагам, че някои наистина се присмиваха.

– Мога да се обзаложа, че го правеха. Те със седмици се разхождаха, прикривайки с ръце подигравателните усмивки по лицата си. Казваха си: какво ли мисли този Хенри, като открива завод тук, в този загубен край? Да не би да смята, че може да конкурира големите компании от изтока? И наистина, те не спряха да одумват, докато не продадох две дузини прибори и не получих поръчки за година-две напред.

Хортън извади запалка от джоба си и внимателно запали пурата, без да откъсва очи от екрана на телевизора.

– Ти си направил тук нещо, което може да донесе много пари –

разсъждаваше той. – Някакво просто приспособление, което да става на всички апарати. Щом можеш да приемаш цветно изображение с тази развалина, няма да имаш проблеми и с който и да е друг телевизор. – Той се изсмя силно, без да изпуска пурата от устата си. – Ако специалистите от RCA¹ научат какво става сега тук, може направо да си прережат гърлата.

– Но аз не знам какво съм направил – протестира Тейн.

– Добре, това ще го уредим – отвърна доволен Хенри. – Утре ще закарам телевизора в завода, за да го видят някои от момчетата. Те ще открият бързо какво си му направил.

Извади пурата от устата си, разгледа я внимателно и после отново я лапна.

– Както преди малко ти казах, Хайръм, това е разликата между нас. Ти си способен да вършиш много неща, но не умееш да се възползуваш от тях. Аз не мога да сторя нищо сам, но когато нещо е направено, умея да организирам реализирането му. Стига само да се захванем с тази работа, и ти затънеш до колене в двадесетдоларови банкноти.

– Но аз нямам...

– Не се безпокой! Остави всичко на мене. Имам на разположение завод и пари, колкото ни потрябват. Ще се договорим.

– Много мило от ваша страна – отвърна механично Тейн.

– Нищо особено – великодушно рече Хенри. – Просто това е агресивното ми чувство за печалби. Би трябвало да се срамувам, че се намесвам така.

Седеше на бурето и гледаше великолепните цветове на телевизионната програма.

– Знаеш ли, Хайръм – каза той, – често съм си мислил за това, но никога не съм успявал да направя нещо конкретно. В завода имам един стар компютър, който подлежи на бракуване, защото заема място, което ни е много нужно. Той е от ранните модели, един експеримент, провалил се напълно. Направо е ужасен. Никой досега не е успял да постигне нещо с него. Опитвахме различни подходи, но те бяха погрешни или може би не съвсем, но нямахме достатъчно познания, за да ги доведем до успешен край. Компютърът стои от години в един ъгъл и аз отдавна трябваше да го бракувам, но нещо ме възпираше да го сторя. Сега си помислих дали няма да поискаш да се позанимаеш малко с него.

– Е, не знам – отговори Хенри.

---

1. Radio Corporation of America – голяма радио-техническа фирма (бел.прев.)

– Не те задължавам с нищо, ако си мислиш това – каза Хенри с незаинтересован израз на лицето. – Може да не успееш да постигнеш нищо с него. Бих се учудил искрено, ако го сториш, но това не пречи да опиташ. Ако решиш, може да го разглобиш и да вземеш частите, които ти трябва. В оборудването му са хвърлени няколко хиляди долара. Вероятно би могъл да използваш повечето от частите по един или друг начин.

– Интересно, наистина – съгласи се Тейн без особен ентузиазъм.

– Добре – каза Хенри с въодушевление, което компенсираше липсата на интерес у Тейн. – Утре ще изпратя момчетата да го докарат тук. Доста е тежък. Ще ти трябва помощници да го разтоварят и преместят в мазето.

Хенри се изправи внимателно и изтърси пепелта от пурата си, паднала върху дрехите му.

– В същото време момчетата ще вземат телевизора – добави той. – Ще трябва да кажа на Аби, че още не си го поправил. Ако допусна да влезе у нас в този му вид, тя няма да позволи на никого да ѝ го отнеме.

Хенри се изкачи тежко по стъпалата и излезе в лятната нощ.

Тейн стоеше в тъмнината, наблюдавайки как фигурата на Хенри като сянка пресече двора на вдовицата Тейлър и изчезна в следващата улица зад къщата. Вдъхна дълбоко свежия нощен въздух и като тръсна глава, се опита да проясни мозъка си. Но съзнанието му продължаваше да бъде все така затормозено.

Много неща се бяха случили, каза си той. Твърде много за един ден. Първо таванът, сега телевизорът. Може би след като се наспеше хубаво, щеше да е в състояние да се справи с това.

Таузър пристъпи иззад ъгъла на къщата, бавно се покатери по стъпалата и застана до господаря си. Беше се окалял до уши.

– Виждам, че и ти си се потрудил доста – забеляза Тейн. – Както ти казах, не си хванал този мармот.

– Уф! – тъжно отвърна Таузър.

– И ти си като много други от нас – строго му каза Тейн. – Като мене, като Хенри Хортън и като всички останали. Търсиш нещо и си мислиш, че знаеш какво, но в действителност не знаеш. И което е още по-лошо, нямаш даже представа защо го преследваш.

Таузър тупна уморено с опашка по стъпалото. Тейн отвори вратата и застана отстрани, за да мине кучето, след това влезе и той. Поразтърси

се из хладилника и намери печено месо, две парчета свинско, изсъхнала бучка сирене и половин купа варени спагети. Свари си кафе и раздели вечерята с Таузър.

После слезе отново долу и загаси телевизора. Намери подвижна лампа, запали я и освети вътрешността на апарата. Опита се да разгадае какво е било направено. Беше по-различно, разбира се, но не бе лесно да се разгадае точно в какво се крие разликата. Някой бе бърникал лампите и ги бе деформирал. Освен това имаше бели метални кубчета, поставени тук-там по начин, който изглеждаше напълно случаен и нелогичен. Въпреки това Тейн допусна, че нареждането им съвсем не бе случайно. Цялата схема, както се виждаше, бе променена и бяха добавени много нови вериги.

Но най-учудващото бе, че всичко изглеждаше нагласено набързо, сякаш някой го е оправял на бърза ръка, колкото апаратът да заработи временно, по необходимост.

Някой, помисли си Тейн. И кой е бил този някой?

Тейн обиколи мазето, като се навеждаше и се взираше в тъмните му ъгли, и почувствува като че ли безброй многокраки насекоми лаят по тялото му. Някой бе свалил задния панел на апарата и го бе облегал на една пейка, като бе оставил винчетата, които го държаха, в стройна редица на пода. После бяха бърникали в телевизора и го бяха нагласили по-добре от когато и да било досега.

Ако това беше прибързана работа, почуди се той, какво би се получило, ако имаха време да го направят както трябва? Разбира се, не са разполагали с достатъчно време. Може би са се уплашили, когато той се бе върнал, та дори не са успели да поставят отново капака на телевизора.

Тейн се изправи и размърда изтръпналите си крака.

Най-напред таванът тази сутрин – и сега, вечерта, телевизорът на Аби.

А като помисли малко, не бе само таванът. Друга облицовка, ако това бе подходящата дума, от същия материал, като на тавана, бе поставена на пода между гредите, където трябваше да има празно пространство. Именно на нея се бе натъкнал Тейн, когато се опита да пробие пода.

Интересно, запита се той, дали цялата къща не е облицована така?

Имаше само един отговор на всичко това: в къщата се намираще нещо чуждо!

Таузър бе чул това нещо, беше го подушил или почувствувал по някакъв друг начин и бе драскал диво по пода, опитвайки се да го изрови,

сякаш беше мармот.

Тейн прибра подвижната лампа и се качи горе. Таузър се беше свил на килима до креслото и замаха с опашка, за да приветства господаря си. Тейн се спря и погледна кучето. То му отвърна с доволен сънлив поглед, после въздъхна по кучешки и се отпусна. Беше съвсем ясно, че каквото и да бе дочуло, подушило или усетило тази сутрин, в този момент не го долавяше повече.

Тогава Тейн си припомни нещо друго. Беше напълнил чайника с вода за кафето и го бе поставил на печката. Когато включи котлона, той бе заработил от първия път. Не се бе наловило да рита печката, за да тръгне.

На сутринта се събуди и усети, че някой натиска краката му. Надигна се бързо да види какво става. Нямаше за какво да се безпокои: там беше Таузър, който се бе качил при него в леглото и сега лежеше проснат в краката му. Виеше леко и задните му крака се изпъваха, сякаш в съня си гонеше зайци.

Тейн издърпа краката си и като седна, протегна ръка за дрехата си. Беше рано, но той си спомни внезапно, че бе оставил мебелите, с които се сдоби вчера, в камиона. Трябваше да ги свали долу в мазето, за да започне да ги поправя.

Таузър продължаваше да спи.

Тейн се довлече до кухнята и погледна през прозореца: долу, на последното стапъло, седеше Бизли, Хортъновото момче за всичко.

Тейн отиде до задната врата да види какво се е случило.

– Напуснах ги, Хайръм – каза му Бизли. – Тя непрестанно ме гълчеше, по цял ден и не можех да направя нищо, за да ѝ угодя. Така че реших да ги напусна.

– Добре, влез – рече Тейн. – Предполагам, че ще хапнеш и ще пийнеш чаша кафе.

– Чудя се дали не бих могъл да остана тук при тебе, Хайръм. Само за малко, докато си намеря нещо друго.

– Нека да закусим най-напред – каза Тейн, – после ще поговорим.

Това не му се хареса. Изобщо не можеше да му се хареса. След някой и друг час щеше да се появи Аби и да започне да го обвинява че е примамил Бизли. Защото каквото и да беше Бизли, той вършеше много работа и понасяше непрестанните ѝ заяждания. В града нямаше друг, който би работил за Аби Хортън.

– Майка ти ми даваше сладки всеки път – каза Бизли. – Тя беше наистина добра жена, Хайръм.

– Да, така е – съгласи се Тейн.

– Мама ми разправяше, че във вашето семейство хората са истински, не като останалите в града, които знаят само да си завират навсякъде носовете. Тя казваше, че семейството ви е от първите заселници. Истина ли е, Хайръм?

– Е, предполагам, не точно от първите, но тази къща стои тук от близо сто години. Баша ми често споменаваше, че не е имало нощ в продължение на всичките тези години, през която поне един Тейн да не е бил под покрива ѝ. Както изглежда, подобно нещо означаваше много за баща ми.

– Сигурно е хубаво – продума замислено Бизли – да имаш такова чувство. Трябва да си горд с тази къща, Хайръм.

– Не точно горд. По-скоро сякаш с нея взаимно си принадлежим. Не бих могъл да си представя да живея в някоя друга къща.

Тейн включи печката и напълни чайника. Когато го донесе обратно, ритна печката. Но нямаше нужда от ритника му: плочата бе започнала да почервенява.

Два пъти един след друг, помисли си Тейн. Та тя се подобрява!

– Хей, Хайръм – каза Бизли, – имаш много шикарно радио.

– Само че не е в ред – отвърна Тейн. – Счупено е. Не съм намерил време да го оправя.

– Не мисля така, Хайръм. Току-що го включих и то започна да се загрева.

– Започна да се... хей, дай да го видя! – извика Тейн

Бизли казваше истината. От лампите се долавяше лек шум. После се чу глас, който се усили със загреването на апарата. Говореше на неразбираем език.

– Що за говор е това? – попита Бизли.

– Не знам – рече Тейн, готов вече да изпадне в паника.

Най-напред телевизорът, после печката, а сега и радиото!

Завъртя рязко копчето за настройка и стрелката запълзя бавно по скалата, вместо да се втурне през нея, както той си спомняше. Станциите се сменяха една след друга. Тейн настрои следващата, която улови, и тя също предаваше на чужд език. Тогава разбра какво точно беше станало. Вместо обикновен апарат от 39,50 долара, тук, на кухненската маса стоеше приемател за всички вълни, такъв, какъвто рекламираха в модните списания.

Тейн се изправи и каза на Бизли:

– Виж дали можеш да хванеш станция, която да говори на

английски. Аз ще се занимая с яйцата.

Включи втората плоча и извади тигана. После го постави на печката и взе яйца и шунка от хладилника.

Бизли намери станция, предаваща музика.

– Това как е? – попита той.

– Добре – отговори Тейн.

Таузър излезе от спалнята, като се протягаше и прозяваше. Отиде до вратата и показа, че иска да излезе навън. Тейн го пусна.

– Ако бях на твоето място – каза той на кучето си, – щях да зарежа този мармот. Ще разровиш цялата гора.

– Той не копае заради някакъв мармот, Хайръм.

– Добре, тогава заек.

– Не е и заек. Аз се измъкнах вчера, когато трябваше да тупам килимите. Ето защо Аби се ядоса.

Тейн промърмори нещо, докато чупеше яйцата в тигана.

– Изплъзнах се и отидох при Таузър. Поговорих с него и разбрах, че не е нито мармот, нито заек, а нещо друго. Влязох в ямата и му помогнах. Изглежда, че е намерил някакъв стар варел, заровен в гората.

– Таузър няма да се рови заради варел – възпротиви се Тейн. – Той не обръща внимание на нищо друго освен на зайци и мармоти.

– Той работеше здравата – настоя Бизли. – Изглеждаше възбуден.

– Може би мармотът е изкопал дупката си под варела или каквото и да е там.

– Възможно е – съгласи се Бизли. Повъртя още малко стрелката и намери някакъв дискожoker, който беше ужасен.

Тейн пресипа шунката с яйца в чиниите и ги занесе на масата. Наля кафе в големите чаши и се захвана да маже препечените филии с масло.

– Заповядай – предложи той на Бизли.

– Много ти благодаря, Хайръм, че се отнасяш така с мен. Няма да стоя тук по-дълго, отколкото е необходимо, докато си намеря работа.

– Но аз още не съм казал...

– Понякога – продължи Бизли, – си мисля, че си нямам приятел, и тогава си спомням за майка ти, колко добра беше с мене и всичко...

– Е, добре – предаде се Тейн. Той занесе препечените филии и бурканчето с мармалад на масата и седна.

– Може би имаш нещо, за което бих могъл да ти помогна – предложи Бизли, като избърса с opakото на ръката яйцето от брадата си.

– Докарах мебели отвън. Трябва ми човек да ми помогне да ги сваля в мазето.

– Ще се радвам да го сторя – каза Бизли. – Аз съм силен и здрав. Не се страхувам от работа. Само не обичам хората да ме ругаят.

Щом свършиха със закуската, пренесоха мебелите в мазето. Затрудниха се малко със старинното кресло, което беше неудобно за носене. Когато най-после го смъкнаха долу, Тейн се изправи и го огледа. Помисли си, че би трябвало да се потърси сметка от този, който беше боядисал това хубаво черешово дърво.

– Трябва да свалим боята от креслото – рече той на Бизли. – И то много внимателно. Използувай този разремител и парцал, навит на шпаклата, като се стараеш просто да отлепиш боята от повърхността. Ще опиташ ли?

– Разбира се. Кажй, Хайръм, какво ще обядваме?

– Не знам – отговори му Тейн. – Ще си приготвим нещо. Да не би да кажеш, че си гладен.

– Работата беше много тежка, докато свалим всички неща тук.

– Има сладки в кутията върху кухненския шкаф. Иди и си вземи.

Когато Бизли се качи горе, Тейн обиколи бавно мазето. Таванът оставаше измазан. Нищо друго не бе пипано.

Може би, помисли си той, поправката на телевизора, печката и радиото са начин да ми платят наема си. И ако това е така, продължи мислите си той, бих спечелил повече, ако те останат по-дълго. Огледа се още веднъж и не намери нищо особено. Качи се горе и извика на Бизли в кухнята.

– Ела в гаража, където държа боите. Ще вземем разремител и ще ти покажа как да го използваш.

Бизли послушно се затътри след него, стиснал в ръка шепа сладки. Когато свиха зад ъгъла на къщата, дочуха лая на Таузър. На Тейн му се стори, че кучето е прегракнало.

Трети ден вече, помисли си той, или може би четвърти.

– Ако не направим нещо – каза той, – това лудо куче ще се изхаби.

Тейн влезе в гаража и се появи оттам с две лопати и кирка.

– Ела – повика той Бизли. – Ще трябва да сложим край на тази работа, ако искаме да имаме спокойствие.

Таузър бе свършил сам огромна изкопна работа. Той почти не се виждаше. Само краят на изцапаната му опашка се подаваше от дупката, която бе изровил в гората.

Бизли бе прав, че нещото прилича на варел. Краят му се показваше

от едната страна на дупката.

Кучето се измъкна от ямата и седна тежко на земята, с изкаляни мустаци и изплезен език.

– Каза, че сме се появили навреме – коментира Бизли.

Тейн обиколи дупката и коленичи. Протегна ръка да избърше мръсотията от подаващия се край на варела. Калта бе залепнала и трябваше упорито да търка, за да я изчисти. Изчистеното място показваше, че варелът е от тежък метал. Той вдигна лопатата и я стовари върху него. Чу се метален звук.

Заловиха се за работа. Изкопаха около 30–40 сантиметра от горния слой почва, който лежеше върху предмета. Копаянето не беше леко и варелът се оказа по-голям, отколкото очакваха. Отне им доста време, докато го разкопаят едва-едва.

– Гладен съм – оплака се Бизли. Тейн погледна часовника си. Беше един без нещо.

– Изтичай в къщата – каза той на Бизли. – Ще намериш храна в хладилника, а има и мляко за пиене.

– А за тебе, Хайръм? Не си ли гладен?

– Можеш да ми донесеш някой сандвич и виж дали ще откриеш някъде мистрия.

– За какво ти е?

– Искам да почистя това нещо и да видя какво е.

Тейн клекна до нещото, което бяха изровили и погледна към отдалечилия се Бизли.

– Таузър – рече Тейн, – това е най-странното животно, което съм изкопавал.

Човек може да се пошегува, окуражаваше се той. Ако не за друго, поне за да не се поддаде на страха. Бизли не беше уплашен. Естествено на Бизли му липсваше въображение, за да се уплаши от подобно нещо. Четири метра широко и около седем дълго, с овална форма. По размери, помисли си Тейн, е като голяма всекидневна. Никога не е имало варел с такава форма и размери в целия Уилоу Бенд.

Извади съваемото си ножче от джоба и започна да стърже калта от повърхността на нещото. Изчегърта квадратче два на два сантиметра. Такъв метал не беше виждал никога. Приличаше по-скоро на стъкло. Продължи да стърже калта, докато изчисти място колкото разтворена длан. Това не бе метал. Готов бе да се закълне. Изглеждаше като матово стъкло, подобно на това, от което се правеха разни вази и чаши. Той винаги търсеше подобни предмети, по които някои си падаха и даваха

луди пари, за да ги получат.

Затвори ножчето и го прибра в джоба си. Клекна и заоглежда овалния предмет, открит от Таузър. Все повече се убеждаваше, че каквото и да бе това, дошло да живее при него, несъмнено бе пристигнало именно с този странен уред. Дошло от времето или пространството, помисли си той и бе поразен, че си го е помислил, защото по-рано никога не бе имал подобни мисли.

Взе лопатата и се залови отново да копае, този път надолу, следвайки извитата страна на това чуждо нещо, което бе лежало скрито в земята. И докато копаеше, се чудеше какво би трябвало да каже за находката си и нужно ли бе изобщо да споменава за нея. Може би би постъпил най-разумно, ако го заровеше отново и не споменаваше за него никому ни дума до края на живота си. Обаче Бизли, естествено, щеше да проговори. Но никой в селото не обръщаше внимание на това, което той разправяше. В Уилоу Бенд всеки знаеше, че Бизли е откачен.

Най-накрая Бизли се върна, носейки три неумело направени сандвича, увити в стар вестник, и почти пълна четвъртлитрова бутилка мляко.

– Явно не си бързал особено – забеляза леко раздражен Тейн.

– Стана ми интересно – обясни Бизли.

– Какво ти стана интересно?

– Ами пристигнаха три големи камиона, разтовариха ги и довлякоха в мазето някакви доста тежки предмети. Два или три огромни шкафа и още куп боклуци. И нали знаеш телевизора на Аби. Е, те го взеха. Казах им да не го правят, но въпреки това го отмъкнаха.

– Съвсем забравих – възкликна Тейн. – Хенри ме предупреди, че ще изпрати компютъра, а аз въобще го забравих.

Подели сандвичите с Таузър. Щом се нахрани, Тейн се изправи, вдигна отново лопатата и рече:

– Хайде да работим!

– Но в мазето ти те чака цялата тази машинария.

– Ще почака – каза Тейн. – Трябва да свършим с това тук.

Когато свършиха, бе започнало вече да се смрачава. Тейн се облегна уморено на лопатата си.

Четири метра широко, шест метра дълго и три метра високо, и всичко направено изцяло от млечно стъкло, което звънеше като камбана при почукване с лопатата.

Трябва да са доста дребни, помисли си Тейн, особено ако са много, за да се съберат в машина с такива размери и да живеят по-дълго в нея,

ако се наложи. Изглеждаше правдиво, защото ако не бяха толкова малки, нямаше да могат да се промъкнат да живеят между гредите на пода.

Ако изобщо съществуват и всичко не е само празна догадка. Вероятно, продължи мисълта си той, дори и да са се настанили в къщата, може да не са вече там, тъй като Таузър ги бе надушил или чул сутринта, но през нощта не им бе обърнал никакво внимание.

Метна лопатата на рамо и вдигна кирката.

– Хайде да си вървим. Днес имахме тежък ден.

Излязоха от хралалаците и тръгнаха по пътя. Светулки мигаха в нощната тъма и уличните лампи се люлееха от лекия ветреца. Звездите блестяха ярко.

Може би са все още в къщата, реши Тейн. Може би, когато са разбрали, че Таузър ги усеща, са направили така, че той да не долавя присъствието им повече.

Вероятно умеят да се приспособяват лесно и сигурно е така, защото не им беше нужно много време, за да се настанят удобно в човешко жилище.

Тейн и Бизли се отпавиха по посипаната с чакъл алея към гаража, за да оставят там инструментите. Но ставаше нещо странно, гаражът не беше там.

Нямаше го, както я нямаше и предната страна на къщата. Пътят рязко прекъсваше и нататък нямаше нищо освен стената, която избиваше там, където би трябвало да е краят на гаража. Стигнаха до извиващата се стена и спряха, взирайки се с невярващи очи в летния мрак.

Нямаше нито гараж, нито веранда, лицевата страна на къщата липсваше. Сякаш някой бе хванал двата края на фасадата и ги бе извил докато се долепят, събирайки цялата стена на сградата в извивката на съединените един с друг ъгли. Сега Тейн имаше къща с извита навътре фасада, въпреки че в действителност всичко не бе така просто, както изглеждаше, защото извивката не съвпаднаше с това, което фактически би трябвало да се случи при подобна операция. Линията бе дълга и изящна и някак си не много ясна, като че ли фасадата е била отстранена, а останалата част на къщата нагласена така, че да създава илюзия, замаскираща тази липса.

Тейн изтърва лопатата и кирката и те се строполиха на чакълестия път. Вдигна ръка към лицето си и я прокара през очите си, сякаш да сваля от тях невидима пелена. Когато я отдръпна, нищо не се бе променило, фасадата на къщата я нямаше.

Товага той се втурна да заобиколи къщата, без да съзнава, че тича,

уплашен от това, което се бе случило с дома му.

Но задната част на къщата беше на мястото си. Всичко беше непокътнато.

Покатери се на площадката, докато Бизли и Таузър тичаха след него. Блъсна вратата и се втурна вътре, изкачи стълбите и пресече кухнята, за да види какво се бе случило с предната част на къщата. Спря се на вратата между кухнята и всекидневната и ръцете му се вдигнаха, за да хванат касата на вратата, докато гледаше втренчено и невярващо прозорците на всекидневната. Навън бе нощ, не можеше да има никакво съмнение в това. Нали видя как светулките летяха в храстите и тревите, уличните лампи бяха запалени и звездите се открояваха на небето.

Но потоци слънчева светлина се вливаха през прозореца на всекидневната, зад които се виждаше местност, която не беше Уилоу Бенд.

– Бизли! – извика Тейн. – Погледни навън!

Бизли погледна.

– Кое е това място? – попита той.

– И аз бих искал да знам.

Таузър бе намерил чинията си и я буташе с нос по пода на кухнята, като искаше да подсказе, че е време за ядене.

Тейн мина през всекидневната и отвори входната врата. Гаражът беше там, камионът стоеше срещу вратата му, а в него се намираще невредима колата. На фасадата ѝ нямаше нищо особено, беше си както трябва. Но само това. Колкото до всичко останало...

Пътят свършваше на метър зад края на камиона и по-нататък нямаше нито двор, нито шосе. Само пустиня, простираща се надалеч, равна като под, с купчини камъни тук-там и редки петна изсъхнала растителност. Грамадно ослепително слънце висеше точно над хоризонта, който изглеждаше странно отдалечен, но още по-странно бе, че слънцето се намираще на север, където съвсем не му бе мястото. Освен това се отличаваха и с особена белота.

Бизли излезе на верандата и Тейн забеляза, че трепереше като уплашено куче.

– Може би е най-добре – меко му каза Тейн, – да се прибереш и да приготвиш нещо за вечеря.

– Но, Хайръм...

– Всичко е наред – отвърна Тейн. – Всичко ще бъде наред.

– Щом ти го казваш, Хайръм.

Той влезе в къщата, скълената врата издрънча зад гърба му и след минута Тейн го чу да се рови из кухнята.

Не бе чудно, че Бизли трепери, размисли той, и не го осъждаше, че се бе уплашил. Да излезеш от вратата на къщата си и да попаднеш в неизвестна местност, бе наистина страшен шок. В края на краищата човек би могъл да свикне с всичко, разбира се, но за това се изисква време.

Слезе от верандата, заобиколи камиона и ъгъла на гаража и бе готов да попадне обратно в познатото Уилоу Бенд, тъй като, когато бе влязъл през задната врата, селото все още бе там. Но сега нямаше и следа от него, а само пустиня, и то още по-голяма.

Обиколи къщата и видя, че тя няма задна част. Задната стена на сградата представляваше сега същото, което се бе получило от фасадата – същата гладка крива, събираща в една двете страни на къщата.

Върна се от другата страна обратно до предния двор. Навсякъде се простираше пустиня, фасадата бе все така на мястото си, както преди, без да се е променила ни най-малко. Камионът бе там, на отрязания път, и колата в гаража, чиито врати стояха отворени.

Тейн направи няколко крачки в пустинята, клекна и загреба шепя пясък. Песъчинките бяха съвсем обикновени. Той остана така клекнал и пусна пясъка да изтече между пръстите му.

В Уилоу Бенд се намираще задната част на къщата, която нямаше фасада. Тук, където и да е това, имаше вход отпред, но задната част липсваше.

Изправи се, изтърси останалия пясък и избърса прашните си ръце в панталоните.

С края на окото си долови някакво движение на верандата и тогава ги видя.

Наредени в колона едно след друго, дребни животинчета, ако бяха животинчета изобщо, слизаха, марширувайки по стълбите. Бяха високи десетина сантиметра и ходеха на четири крака, макар че предните им крайници бяха в същност ръце, а не крака. Мишите им физиономии с остри и дълги носове напомняха леко човешки лица. Изглеждаше като че ли са покрити с люспи, а не с козина, защото когато вървяха, телата им блестяха и се преливаха. Всички имаха опашки, които приличаха на телените опашки на заводските играчки, и те стърчаха право над тях и се полюшваха от движенията им.

Слязоха по стъпалата в една колона, като спазваха идеален военен ред, крачейки на разстояние петнадесетина сантиметра едно от друго. Като стигнаха долу, се отправиха директно през пустинята в права линия, сякаш знаеха точно къде отиват. Излъчваха чувство на твърда устременост и все пак се забелязваше, че не бързат особено много.

Тейн ги преброи. Бяха шестнадесет. Наблюдаваше ги, докато се изгубиха от погледа му в пустинята.

Отидоха си, помисли си Тейн. Тези, които бяха дошли да живеят при мен. Направиха тавана, ремонтираха телевизора на Еби и поправиха печката и радиото. И е много вероятно да са дошли на Земята със странната машина от матово стъкло, която бе заровена в гората.

Но ако бяха дошли по този начин на Земята, тогава кое бе това мястото тук?

Тейн се качи на верандата, отвори стъклената врата и видя дупката с диаметър около 15 сантиметра, която гостите му бяха пробили във вратата, за да могат да излязат от къщата. Той мислено си отбеляза, че някой ден, когато има време, ще трябва да я запълни. После влезе и тръшна вратата зад гърба си.

– Бизли! – извика той.

Не последва никакъв отговор. Таузър изпълзя изпод любимото си канапе и виновно заскимтя.

– Всичко е наред, куче – каза Тейн. – Те уплашиха и мене.

Когато отиде в кухнята, слабата лампа на тавана осветяваше обрнатата кутия с кафе, счупената чаша по средата на пода, изтърваната купа с яйца.

После Тейн слезе долу и забеляза, че задната врата бе разбита така, че едва ли можеше да се оправи. Ръждивата ѝ мрежа бе пробита, по-точно разкъсана, и част от рамката ѝ бе счупена. Тейн я разгледа с нескрито възхищение.

– Горкият глупак – рече той. – Избягал е направо, без дори да се опита да я отвори.

Запали осветлението и заслиза по стълбата на мазето. На половината път обаче се спря недоумяващ.

От лявата му страна се намираше стена от същия материал, от който бе направен и таванът. Наведе се и видя, че стената минава през цялото мазе, от пода до тавана, отрязвайки го от работилницата.

А какво ставаше в работилницата? Спомни се, че там се намираше компютърът, който Хенри му беше изпратил точно тази сутрин. Три камиона, бе казал Бизли. Три камиона оборудване бе попаднало направо в лапите им.

Тейн се отпусна изнемоощял на стълбата.

Трябва да са си помислили, каза си той, че им сътруднича. Може би са решили, че знам кои са и защо са тук и че ще работя с тях. Или са си мислили, че им плащам за поправката на телевизора, печката и радиото.

Но ако се разгледат нещата по реда, по който са станали, защо са ремонтирали телевизора, печката и радиото? Какво означава това? Наем ли? Приятелски жест? Или просто малко практическо занимание, за да разберат какво могат да направят с техниката в нашия свят? Вероятно да пробват как би могла да се приспособи тяхната технология към материалите и условията, които са намерили на тази планета?

Тейн вдигна ръка и почука с кокалчетата на пръстите се по стената над стълбата. Гладката бяла повърхност издаде кънтящ звук. Прилепи ухото си до стената, заслуша се внимателно и му се стори, че чува леко бръмчене, което беше така слабо, че не можеше да бъде напълно сигурен.

Косачката за трева на Бейкър Стивънс беше там зад стената и още много други машинарии, чакащи ремонт. Ще ми смъкнат направо кожата, помисли си той, особено Стивънс. Той си пада побойник. Бизли трябва да се е побъркал от страх, продължи мислите си Тейн. Когато е видял тези същества да излизат от мазето, той е излетял като ракета. Втурнал се е направо към вратата, без да си дава труд да я отвори. Сега трябва да е долу в селото, разправяйки историята на всеки, който се спре да го слуша. Обикновено никой не обръща много внимание на Бизли, но ако той крещи достатъчно дълго и силно, вероятно ще се решат да проверят какво е станало. Ще нахлуят тук, оглеждайки мястото, и ще останат с обещени очи, като видят липсващата фасада, и съвсем скоро някои от тях ще се опитат да се намесят.

А това не е тяхна работа, реши твърдо Тейн, в когото се събуди духа на бизнесмен. От предния двор започваше необятна неусвоена земя, и единственият път да се стигне до нея минаваше през къщата му. В такъв случай това означаваше, че земята му принадлежи. Може би не беше много хубава и там можеше да няма нищо. Но преди да допусне други да нахлуят в нея, по-добре бе сам да провери и да види.

Тейн се качи по стълбите и отиде в гаража. Слънцето стоеше все още над северния хоризонт и всичко бе застинало неподвижно. Намери чук, гвоздеи и няколко къси дъски и ги отнесе в къщата.

Таузър бе използвал положението и спеше в креслото със златиста дамаска, но Тейн не го закачи. Заклучи задната врата и закова няколко дъски направо през нея. После затвори прозорците на кухнята и спалнята и също ги закова с дъски. Това трябва да поспре селяните, си каза той, когато пристигнат ядосани тук да разберат какво става.

След това извади от килера ловджийската пушка, кутия с патрони, бинокъл и стара манерка. Напълни манерката с вода от чешмата, сложи

в една чанта храна за себе си и за Таузър, тъй като нямаше време за ядене.

Избута Таузър от креслото.

– Хайде, Тауз, – каза той, – да вървим да поразгледаме по-отблизо.

Преди да тръгнат, провери бензина на камиона. Резервоарът бе почти пълен. Качи се с кучето и постави пушката на удобно място, за да му е под ръка. После даде заден ход, обърна камиона и се отправи на север през пустинята.

Пътуването беше леко. Пустинята бе равна като под. От време на време ставаше грапава, но не по-лоша от селските пътища, по които той обикаляше на лов за старинни мебели.

Пейзажът не се променяше. Тук-там се срещаша ниски хълмчета, но пустинята се простираше все така равна и плоска чак до далечния хоризонт. Тейн продължаваше да кара на север, точно срещу слънцето. На няколко места пресече пясъчни ивици.

След около половин час настигна шестнадесетте, които бяха напуснали къщата му. Те продължаваха все така да маршируват.

Като намали скоростта, Тейн кара известно време наравно с тях, но от това нямаше никаква полза: те продължаваха да вървят по пътя си, без да погледнат дори за миг встрани.

Той увеличи скоростта и ги остави зад себе си.

Слънцето на север не се помръдваше и това бе доста необичайно. Вероятно, каза си Тейн, този свят се върти около оста си много по-бавно от Земята и денят е по-дълъг. Доста по-дълъг, ако се съдеше по слънцето, което продължаваше да е неподвижно.

Надвесен над кормилото, с поглед устремен в безкрайния простор на пустинята, за пръв път той почувствува като силен шок странността на всичко наоколо.

Светът бе чужд – в това не можеше да има съмнение: друга планета, въртяща се около друга звезда, къде се намирал тя точно в космоса, никой на Земята нямал и най-малка представа. И все пак чрез някаква машинация на тези същества, движещи се в права редица, този свят лежеше пред входната врата на къщата му.

Отпред се появи някакъв по-голям хълм. Тейн подкара камиона към него и забеляза редица от блестящи предмети, наредени по билото му. Спря и извади бинокъла си. Блестящите предмети бяха съоръжения от матово стъкло, подобни на онова в гората. Преброи осем, всяко

лежеше в нещо, подобно на люлка от сив камък, и отразяваше слънцето. Имаше още люлки, но те бяха празни. Тейн свали бинокъла и остана за момент замислен дали да се покатери по хълма и да ги разгледа по-отблизо. Не, за това щеше да отдели време по-късно. Засега бе по-разумно да продължи.

Скочи в камиона и подкара по-нататък, наблюдавайки стрелката за бензина. Когато стигне до средата, ще обърне камиона и ще се върне.

Тейн забеляза бледа бяла ивица над смътната линия на хоризонта пред него и като сви очи, се вгледа по-внимателно. От време на време изчезваше и отново се появяваше. Каквото и да беше, бе твърде далеч, за да може да различи нещо. После сведе поглед към стрелката за бензина. Тя бе близо до средното деление. Спря камиона и излезе с бинокъла.

Като пристъпи напред, за да мине пред камиона, той се учуди колко уморени бяха краката му. Тогава си спомни, че би трябвало да е в леглото си още преди няколко часа. Погледна часовника. Беше два, което означаваше, че там, на Земята, бе два часа сутринта. Беше буден от преди повече от двадесет часа и голяма част от това време бе прекарал в напрегната работа, като бе започнал с изкопаването на онова странно нещо в гората.

Вдигна бинокъла и се оказа, че неясната бяла линия, която бе видял, представлява планинска верига. Над пустинята се издигаха грамадни сини скалисти масиви, по чиито върхове и склонове блестеше сняг. Те бяха много далеч, защото дори през мощния бинокъл едва се различаваха.

Наклони бинокъла надолу и разгледа пустинята, която се разстилаше пред него. Тя си оставаше все същата – равна, със случайни хълмчета и мършава растителност.

И къща!

Ръцете му се разтрепераха. Свали за момент бинокъла, вдигна го отново и погледна пак. Наистина бе къща. Изглеждаше малко особено, разположена в подножието на хълм, който я засенчваше, така че човек не можеше да я забележи с просто око.

Къщата бе малка, със заострен конусообразен покрив и някак си притисната към земята, сякаш бе сгушена в нея. Един овален отвор вероятно служеше за врата, но нямаше следа от прозорец.

Като свали бинокъла, Тейн прецени с поглед разстоянието до хълма. Четири или пет мили, каза си той. Бензинът щеше да стигне, или ако не стигнеше, би могъл да измине пеша последните няколко мили до Уилоу Бенд. Странно, продължи мислите си той, че има такава самотна

къща тук. По целия път през пустинята единственият признак на живот, който бе видял, бяха шестнадесетте плъхообразни животинчета, които маршируваха в колона, и освен осемте стъклени машини, лежащи в люлките си, други следи от изкуствени съоръжения не се забелязваха.

Качи се в камиона и подкара нататък. След десет минути спря пред къщата. Взе пушката. Таузър скочи на земята и застана настръхнал.

– Какво ти става, приятелю? – запита Тейн.

Таузър изръмжа.

Къщата бе безмълвна и изглеждаше отдавна изоставена. Стените ѝ бяха изградени от груби грапави камъни, съединени нескопосно с някакъв глинест материал вместо хоросан. Първоначално покривът е бил от чимове, което бе наистина много учудващо, защото в тази пустиня нямаше нищо, което да наподобява на чимове. Сега бе останала само твърдо спечена от слънцето земя. Самата къща беше безлична, напълно лишена от каквато и да е украса. Предназначена бе да служи само за убежище и никой не се бе опитал да смекчи грубия ѝ вид. Обикновено такива къщи строяха овчарите. Тази изглеждаше доста стара: камъните бяха започнали да се ронят.

С пушка под мишница Тейн пристъпи към нея. Стигна вратата и погледна вътре – там цареше тъмнина и спокойствие. Хвърли поглед назад към кучето и видя, че то бе пропъзляло под камиона и гледаше оттам, ръмжейки.

– Стой наоколо – каза му Тейн. – И да не избягаш!

Насочил напред оръжието, той пристъпи през вратата в мрака. Поспря, докато очите му привикнат с тъмнината. Сега вече можеше да разгледа стаята, в която се намираше. Беше съвсем обикновена, с груба каменна пейка край една от стените и странна дълбока ниша, издълбана на другата стена. В ъгъла се намираше разнебитен дървен предмет, чието предназначение Тейн не можеше да отгатне.

Жилището е старо и изоставено, помисли си той, напуснато е много отдавна. Може би в далечното минало, когато пустинята е била богата равнина, покрита с трева, тук са живели овчари. Имаше врата, която водеше към друга стая. Когато пристъпи прага ѝ, дочу слабо далечно бумтене и още някакъв звук: шум на падащ дъжд. През отворената врата в дъното ѝ, която водеше навън, Тейн долови полъха на солен морски вятър. Спря изумен.

Още една къща, която водеше в друг свят!

Пристъпи бавно напред, привлечен от отворената врата и през нея излезе навън. Дъждът се лееше от бясно гонещи се облаци. На половин

миля по-нататък, отвъд поле, осеяно с безразборно разхвърляни стоманеносиви камъни, се виждаше бурно море, което свирепе се удряше в брега, изхвърляйки с ярост фонтани от пяна и пръски вода високо във въздуха.

Погледна към небето. Дъждовните капки започнаха силно да го бият по лицето. Въздухът беше влажен и хладен и мястото изглеждаше като омагьосано – като свят, появил се направо от някоя стара готическа приказка за духове и таласъми. Тейн се огледа наоколо, но не можеше да види нищо, защото дъждът скриваше света отвъд бреговата ивица. Но зад пелената от дъжд той можеше да долови или му се струваше, че усеща нечие присъствие, от което го побиха тръпки. Задъхвайки се от страх, Тейн се обърна и се върна обратно.

Да се озovesh в един чужд свят, помисли си той, не беше малко. Но да попаднеш във втори, бе вече твърде много за един обикновен човек. Тейн потрепери при мисълта колко безкрайно самотен беше сега. Изведнъж почувствува, че тази изоставена къща става непоносима и изскочи от нея.

Навън слънцето светеше ярко и топлината му беше добре дошла. Дрехите му бяха мокри от дъжда, а по приклада на пушката му се стичаха капки. Огледа се за Таузър, но от кучето нямаше и следа. Не беше под камиона, не се виждаше и никъде другаде. Извика го, но без резултат. Гласът му прозвуча самотно и глухо в празнотата и тишината, които царяха наоколо. Обиколи къщата, търсейки кучето, и откри, че тя нямаше задна страна. Грапавите каменни стени от двете ѝ страни се извиваха странно и се съединяваха, така че гърбът на къщата изобщо липсваше. Това обаче не му направи впечатление. Знаеше, че ще бъде така. Сега той търсеше кучето си и усети, че изпада в паника. Усети, че е много далеч от дома.

Изгуби три часа в търсене. Върна се при къщата, но Таузър не беше там. Отиде отново в другия свят и потърси измежду пръснатите камънаци, но и там го нямаше. Като се върна в пустинята, обиколи хълма и се изкачи на върха му. Оттам огледа наоколо с бинокъла, но не видя нищо освен безжизнена пустиня.

Уморен до смърт, препъваш се, полузаспал дори докато ходеше, Тейн се върна при камиона. Облегна се на него и се опита да събере мислите си. Явно бе безсмислено да продължава в това състояние. Трябваше да поспи малко. Трябваше да се върне в Уилоу Бенд, да напълни резервоара и да вземе още бензин, така че да може да кара още по-нататък, търсейки Таузър. Не можеше да остави тук кучето. Това бе

немислимо. Но трябваше да планира работата си, да постъпва разумно. Ни най-малко нямаше да помогне на Таузър, ако се влачеше така наоколо.

Напъха се в камиона и подкара към Уилоу Бенд, като следваше случайните слаби следи, които гумите му бяха направили на песъчливата почва, борейки се със страшната преумора.

Когато мина край хълма, на който се намираха машините от матово стъкло, спря и слезе да се поразтъпче, за да не заспи на волана. Видя, че сега в люлките имаше само седем машини. Но в момента това не му говореше нищо. От значение бе единствено да се противопостави на умората, която го налягаше все повече, да удържи кормилото през последните мили, да се прибере в Уилоу Бенд, да поспи и да се върне да търси Таузър.

Малко след половината път към дома насреща си забеляза кола и зяпна с нямо изумление, защото камионът, който караше, и колата в гаража бяха единствените превозни средства от тази страна на къщата му.

Тейн закова камиона и слезе. Колата се приближи до него, спря и от нея изскочиха бързо Хенри Хортън, Бизли и още един мъж, който носеше звезда.

– Слава богу, че те намерихме, човече! – извика Хенри.

– Не съм се губил – протестира Тейн. – Аз се връщам у дома.

– Той е като пребит – забеляза човекът със звездата.

– Това е шерифът Хенсън – представи го Хенри.

– Изгубих Таузър – промърмори Тейн. – Трябваше да си тръгна и да го изоставя. Най-добре ме оставете и вървете да търсите Таузър. Мога сам да се прибера.

Той се протегна и се хвана за вратата на камиона, за да се задържи.

– Счупил си вратата – каза той на Хенри. – Влязъл си с взлом в моята къща и си взел колата ми...

– Трябваше да го сторим, Хайръм. Страхувахме се, че нещо може да ти се е случило. От това, което ни разказа Бизли, косите ни се изправиха.

– По-добре го вземете в колата – обади се шерифът. – Аз ще откарам камиона.

– Но аз трябва да намеря Таузър!

– Не можеш да направиш нищо, преди да си си починал.

Хенри го хвана за ръката и го заведе до колата. Бизли държеше задната врата отворена.

– Имаш ли някаква представа що за място е това? – прошенна

заговорнически Хенри.

– Не знам с положителност – измънка Тейн. – Може би някой друг...

– Нищо – рече Хенри, – не е от особено значение. Каквото и да е, вече ни направи известни...

Но Тейн не го слушаше. Беше почти заспал, още преди да се отпусне на седалката. Когато се събуди, лежеше спокойно в леглото си и видя, че пердетата бяха спуснати. Стаята беше прохладна и спокойна.

Приятно е, помисли си той, да се събудиш в позната стая, стая, която си познавал през целия си живот, в къща, която е била на фамилията Тейн от приблизително сто години.

Тогава изведнъж си спомни, изправи се рязко и седна. Чу нестихващия шум от другата страна на прозореца. Скочи от леглото и дръпна едното перде встрани. Видя кордона войници, задържащи тълпата, която изпълваше задния му двор и другите дворове наоколо. Пусна пердето и потърси обувките си. Бе напълно облечен. Вероятно Хенри и Бизли, каза си той, са ме сложили в леглото, свалили са обувките ми и са ме оставили така. Но той не си спомняше нищо.

Намери обувките си на пода до леглото и седна върху него, за да ги обуе. В съзнанието му лудо се въртяха мисли за това, което трябваше да направи. Трябваше да вземе по някакъв начин бензин, за да зареди камиона и да напълни освен това една-две допълнителни туби. Трябваше да вземе вода, храна и може би спалния си чувал. Защото нямаше да се върне, докато не намери кучето.

Нахлузи обувките си и ги върза, после отиде във всекидневната. Там нямаше никой, но в кухнята се чуваха гласове. Погледна през прозореца. Отвън пустинята се простираше непроменена. Слънцето, както забеляза, се бе качило по-високо в небето, но в двора му все още бе предиобед. Хвърли поглед на часовника си. Беше 6 часа и по начина, по който падаха сенките, когато бе погледнал през прозореца на спалнята, разбра, че е 6 часа вечерта. Установи с чувство на вина, че трябва да е спал почти цяло денонощие. Не бе възнамерявал да спи толкова, нито да остави Таузър навън така дълго.

Отиде в кухнята и там завари трима души – Аби и Хенри Хортън, и човек във военна униформа.

– Ето те най-после – възкликна весело Аби. – Чудехме се кога ще се събудиш.

– Кафе ли варите, Аби?

– Да, цял чайник кафе. И ще ти приготвя още нещо.

– Няколко препечени филийки стигат – каза Тейн. – Нямам много време. Трябва да потърся Таузър.

– Хайръм – обади се Хенри, – това е полковник Райън от Националната гвардия. Момчетата отвън са неговите.

– Да, видях ги през прозореца.

– Необходимо бе – каза Хенри. – Абсолютно необходимо. Шерифът не можеше да се справи. Хората нахлуха и щяха да опустошат мястото. Така че се обадох на губернатора.

– Тейн – рече полковникът, – седнете. Искам да поговоря с вас.

– Разбира се – отвърна Тейн, като взе стол. – Съжалявам, че толкова бързам, но загубих кучето си там някъде.

– Тази работа тук – забеляза полковникът – е много по-важна от което и да е куче.

– Това показва, полковник, че вие не познавате Таузър. Той е най-доброто куче, което съм имал някога, а аз ги имах доста.

– Поседи малко и послушай – обърна се Аби към Тейн. – Аз ще опека малко курабийки, а Хенри донесе от салама, който правим във фермата.

Задната врата се отвори и влезе Бизли, придружен от ужасно дрънчене. Носеше три празни туби за бензин в едната ръка и две в другата и те се блъскаха, когато пристъпваше.

– Ей – извика Тейн, – какво става?

– По-спокойно – намеси се Хенри.

– Нямах представа с какви проблеми се сблъскахме. Искрахме да пренесем голям бензинов варел, но не можахме. Опитахме се да разбием задната стена на кухнята, за да го вкараме.

– Какво направихте?

– Опитахме се да съборим гърба на кухнята – повтори спокойно Хенри. – Не можем да внесем през обикновена врата такъв голям варел. Но когато започнахме, открихме, че цялата къща е измазана отвътре със същия материал, който си използвал в мазето. Удряш го с кирка, а стоманата ѝ се притпява...

– Но, Хенри, това е моята къща и никой няма право да започва да я руши.

– Тейн, бих искал да знам – каза полковникът, – какъв е този материал, който не можем да пробием?

– Не се вълнувай, Хайръм – предупреди го Хенри. – Един голям нов свят ни чака там отвън...

– Не чака нито вас, нито който и да било! – извика Тейн.

– И трябва да го изследваме, а за да го изследваме, ни е необходим значителен запас бензин. Тъй като не можем да докараме голям варел, принудени сме да пренесем колкото се може повече туби и после ще прекараме маркуч оттук...

– Но, Хенри...

– Бих желал – твърдо каза Хенри, – да престанеш да ме прекъсваш и да ме изслушаш какво ще кажа. Дори не можеш да си представиш какви проблеми изникват по организирането на снабдяването. Размерите на тази врата просто ни връзват ръцете. Трябва да пренесем гориво и транспортни машини. С колите и камионите няма да е толкова трудно. Можем да ги разглобим и прекараме на части, но със самолета е проблематично.

– Слушай, Хенри, никой няма да вкарва тук самолет. Тази къща е собственост на семейството ми от сто години. Сега аз съм й стопанин и нямате право да се разпореждате тук, като влачите всякакви боклуци.

– Но разбери – каза плачевно Хенри, – наистина страшно нужен ни е самолетът. С него можем да обхванем много повече територия.

Бизли прогърмя с тубите през кухнята и влезе във всекидневната.

– Надявах се, мистър Тейн – въздъхна полковникът, – че ще разберете как стоят нещата. На мен ми се струва съвсем естествено, че ще почувствувате сътрудничеството с нас като патриотичен дълг. Правителството, разбира се, може да упражни правата си на върховна власт и да конфискува владенията ви, но би предпочело да не го прави. Аз не говоря официално с вас, разбира се, но мисля, че ще е редно, ако ви кажа, че правителството би желало да се стигне до приятелско споразумение.

– Съмнявам се – опита се да блъфира Тейн, без да разбира нищо от това, – че правото за конфискация може да се приложи тук. Доколкото знам, то се отнася до сгради и пътища...

– Това е път – спокойно възрази полковникът. – Път точно пред къщата ви към друг свят.

– Най-напред – заяви Тейн, – правителството ще трябва да докаже, че това представлява обществен интерес и че отказът на собственика да отстъпи правата си би попречил на държавните работи и...

– Мисля – прекъсна го полковникът, – че правителството може да докаже, че това представлява обществен интерес.

– Аз пък мисля – сърдито каза Тейн, – че ще е по-добре да се обърне към адвокат.

– Ако действително смяташ да го направиш – предложи Хенри, винаги готов да помогне – и искаш да вземеш добър, а предполагам, че го

искаш, ще се радвам да ти препоръчам фирма, за която съм сигурен, че ще защитава интересите ти възможно най-добре и едновременно с това ще иска доста умерена сума.

Полковникът се изправи, изпълнен с негодувание.

– Ще отговаряте пред властта, Тейн. Ще има много неща, които правителството ще поиска да научи. Най-напред ще иска да разбере как точно сте направили всичко това. Готов ли сте да им отговорите?

– Не – отвърна Тейн. – Не смятам, че съм в състояние.

И си помисли обезпокоен: те смятат, че аз съм го направил, и ще се нахвърлят върху ми като глутница вълци, за да разберат как е станало това. Привидяха му се ФБР, Държавния департамент, Пентагона и дори докато седеше, почувствува, че краката му се подкосяват.

Хенри погледна изпитателно Тейн.

– Наистина ли смяташ така? – запита той. – Възнамеряваш ли да им се противопоставиш?

– Ядосан съм – отвърна Тейн. – Нямам право да пристигат тук по този начин и да се разполагат, без дори да ме попитат. Не ме интересува какво си мислят другите, но това е моят дом. Аз съм роден тук, живял съм тук през целия си живот...

– Разбира се – прекъсна го Хенри. – Знам как се чувствуваш.

– Предполагам, че е детинско от моя страна, но нямаше да се засегна толкова, ако бяха проявили желание да седнат и да поговорят с мен за това, което смятат да направят. Но изглежда дори не мислят да ме попитат какво ми е мнението по въпроса. Ще ти кажа, Хенри, всичко е различно, отколкото изглежда. Това не е място, където можем да настъпим и да го завземем, независимо какво си мисли Вашингтон. Там има нещо и е по-добре да внимаваме как постъпваме...

– Мисля – прекъсна го отново Хенри, – че държанието ти е похвално и се нуждае от подкрепа. Струва ми се, че като добър съсед няма да е редно да седя тук със скръстени ръце и да те оставя сам в борбата. Можем да си наемем цял отряд добри юристи и да спечелим делото. Ще основем компания, а после ще оформим правото над земята за усвояването ѝ. По този начин ще можем да сме сигурни, че този твой нов свят ще се използва, както му е редно. Съвсем естествено е, Хайръм, аз да заставам рамо до рамо с тебе в тази работа, след като сме вече съдружници в производството на телевизионни апарати.

Бизли се появи от всекидневната и излезе през задната врата, като мърмореше.

– В края на краищата – забеляза Хенри, като използва паузата, –

бих казал, че имам пръст в тази работа. Съмнявам се, че би успял да направиш много нещо без компютъра, който ти изпратих.

Ето че се започва отново, помисли си Тейн. Дори Хенри мисли, че аз съм направил всичко.

– Но Бизли не ти ли каза?

– Бизли разправя много неща, но ти знаеш какъв е той.

Ето как стояли нещата. Естествено, за селяните това е просто по-редната история на Бизли, още една измислица.

Тейн вдигна чашата и изпи кафето, за да спечели време и измисли отговор, но нищо не можеше да реши. Ако кажеше истината, тя щеше да прозвучи по-невероятно от която и да е лъжа.

– На мене можеш да кажеш, Хайръм. Нали сме съдружници!

– Ако ти кажа, няма да ми повярваш, Хенри.

– Добре – рече примирено Хенри и се изправи. – Предполагам, че можем да почакаме.

Бизли мина с гръм и трясък през кухнята, носейки нови туби.

– Ще ми трябва бензин – каза Тейн, – ако тръгна да търся Таузър.

– Ще се погрижа веднага за това – обеща мигновено Хенри. – Ще докарам Ерни с цистерната му, ще прекараме маркуч и ще напълним тези туби. И ще видя дали мога да намеря някой, който да дойде с теб.

– Не е необходимо.

– Ако имахме радиопредавател, тогава щяхме да поддържаме връзка.

– Но нямаме. Аз не мога да чакам, Хенри. Таузър е там някъде навън...

– Да, знам колко много мислиш за него. Щом смяташ, че трябва, иди и го потърси, а аз ще подготвя тук другите работи. Ще намеря адвокати и ще оформим документите относно усвояването на земята...

– Хайръм – намеси се Аби, – моля те, ще направиш ли нещо за мен?

– Да, разбира се – рече Тейн.

– Ще поговориш ли с Бизли? Глупаво е да се държи така. Нямахше никакъв повод да ни напуска по този начин. Може да съм била малко груба с него, но той е толкова тъп, че ме изкарва от кожата. Избяга и прекара половината ден да помага на Таузър да изравя този мармот и...

– Ще поговоря с него – каза Тейн.

– Благодаря ти, Хайръм. Той ще те послуша. Ти си единственият, когото той слуша. Жалко, че не успя да поправиш телевизора, преди да се случи всичко това.

– Идваш ли, Аби? – попита Хенри, застанал на вратата. После

вдигна ръка и заговорнически махна за сбогом на Тейн: – Ще се видим по-късно, Хайръм. Аз ще уредя всичко.

Не се и съмнявам, помисли си Тейн. След като си отидоха, той се върна при масата и седна на един стол.

Входната врата се трясна и Бизли нахълта развълнуван.

– Таузър си идва! – извика той. – Връща се и води най-големия мармот, който някога си виждал.

Тейн скочи на крака.

– Мармот! Та тази планета е чужда. Тук няма никакви мармоти.

– Ела само и виж! – отвърна Бизли, като се обърна и отново изтича навън, последван от Тейн.

Наистина съществото доста приличаше на мармот, и то голям колкото човек. По-скоро може би на мармот от детските книжки, защото ходеше на задните си крака и се опитваше да изглежда достойно, дори когато страхливо поглеждаше към Таузър.

Таузър върбеше на тридесетина метра зад него, като спазваше предпазливо дистанцията. Вървеше с леко приведена глава, заел позата на добро овчарско куче, готово да реагира на всяка погрешна стъпка, която мармотът би могъл да направи.

Мармотът приближи до къщата и спря. Обърна се, огледа пустинята и седна на задните си лапи. После извърна огромната си глава и вперил поглед в Бизли и Тейн. Тейн видя, че ясните му кафяви очи бяха позирателни, отколкото на обикновено животно.

Тейн изтича до кучето, вдигна го и го прегърна, притискайки го силно към себе си. Таузър завъртя глава и прокара влажния си език по лицето на господаря си. С кучето в ръце Тейн погледна грамадния мармот и почувствува огромно облекчение.

Всичко е наред, помисли си той. Таузър се върна.

Отправи се към къщата и влезе в кухнята. Пусна Таузър на земята, взе една паница и я напълни догоре от чешмата. После я сложи на пода и Таузър я излочи жадно.

– По-спокойно – предупреди го Тейн. – Не така изведнъж.

Порови се в хладилника, намери някакви остатъци и ги сложи в чинията на Таузър, който замаха с опашка в израз на кучешкото си щастие.

– А фактически би трябвало да те набия, че избяга така – каза му Тейн.

Бизли влезе, като влачеше краката си, и рече:

– Този мармот е добро същество. И той чака някого.

– Е, хубаво – без да му обръща внимание, отвърна Тейн и погледна стенния часовник. – Седем и половина е. Можем да хванем новините. Искаш ли да ги чуеш, Бизли?

– Разбира се. Знам как да уловя този, дето говори от Ню Йорк.

– Точно този ни трябва – потвърди Тейн.

После отиде във всекидневната и погледна през прозореца. Големият колкото човек мармот не бе помръднал. Седеше с гръб към къщата, загледан в пътя, по който бе дошъл. Чака някого, бе казал Бизли, и изглеждаше да е така, но вероятно всичко бе само във въображението на Бизли.

А ако чака някого, почуди се Тейн, кой може да е този някой?

Сигурно там вече се бе разчуло, че има врата към нов свят. Колко ли такива врати, запита се той, са били отворени през вековете? Хенри бе обявил, че това е голям нов свят, чакаш хората от Земята да го населят. А съвсем не бе така.

Гласът на говорителя, четящ новините, прогърмя по средата на някакво изречение:

„... най-накрая се задействаха. Радио Москва съобщи тази вечер, че съветската делегация ще внесе утре в ООН предложение за интернационализацията на новия свят и вратата към него.

От самата къща, която представлява входа към този свят и принадлежи на човек, известен под името Хайръм Тейн, няма никакви вести. Всичко се държи в пълна тайна и кордон войски е обкръжил плътно къщата, за да държи настрана тълпите. Опитите да се свържем по телефона бяха неуспешни. Всеки път рязък глас ни отговаряше, че за този номер повиквания не се приемат. А самият Тейн не е излизал от къщата.“

Тейн се върна в кухнята и седна.

– Говорят за теб – каза Бизли.

„Тази сутрин се разнесоха слухове, че Тейн, скромен селски техник и търговец на стари неща, който до вчера е бил почти неизвестен, най-накрая се е завърнал от пътешествие, което е направил из тази нова и непозната земя. Но още никой не може да каже какво е намерил там и дали изобщо е открил нещо. Единствената информация за това място е, че то представлява пустиня.

Снощи откриването на странен предмет в гората по пътя за дома на Тейн предизвика малка паника. Но това място също бе изолирано от охраната на армията. До този момент полковник Райън, който командуваше войските там, не желае да каже нищо относно находката.

В цялата тази история непонятна роля играе някой си Хенри

Хортън, който, изглежда, е единственото неофициално лице, което има достъп до къщата на Тейн. Разпитан рано тази сутрин, Хортън не отговори на въпросите, но успя да намекне доста загадъчно, че той и Тейн участвуват заедно в някаква тайнствена операция. Тръгвайки си, той остави впечатлението, че е сътрудничил на Тейн при откриването на новия свят.

Интересно е да се отбележи, че Хортън ръководи малък завод за компютри и както се разбра от осведомени източници, съвсем наскоро е доставил на Тейн компютър или поне някаква друга машина, чието предназначение също се пази в тайна. Говори се, че тази специална машина е разработвана в продължение на шест или седем години.

За да отговорим на въпросите относно как е станало всичко това и какво в действителност се е случило, ще трябва да почакаме разследването на група учени, която излетя тази вечер от Вашингтон, след като взе участие в целодневно съвещание в Белия дом, на което присъствуваха представители на армията, на Държавния департамент, на ФБР и на Комитета за специално въоръжение.

Отгласът по света на това, което стана вчера в Уилоу Бенд, може да се сравнява единствено с новината за избухването на първата атомна бомба. Много наблюдатели са склонни да вярват, че последствията от събитията в Уилоу Бенд дори ще разтресат света много повече, отколкото Хирошима.

Вашингтон настоява, което е напълно естествено, че случилото се засяга само вътрешните работи и в създалата се ситуация възнамерява да действа в интерес на нацията.

Но навсякъде в чужбина се надига масово движение, което настоява, че това не касае само една страна и не е въпрос на национална политика, а се отнася до целия свят и трябва да стане негово достояние.

Според непотвърдени сведения всеки момент в Уилоу Бенд ще пристигне наблюдател на ООН. Франция, Великобритания, Боливия, Мексико и Индия са поискали вече официално разрешение от Вашингтон да изпратят също наблюдатели на мястото на събитията и несъмнено другите нации планират подобни искания.

Тази вечер светът е на тръни в очакване на новини от Уилоу...“

Тейн се протегна и накара радиото да замлъкне.

– От това, което чухме – забеляза Бизли, – изглежда тук ще има нашествие от чужденци.

Да, помисли си Тейн, ще има нашествие от чужденци, но не точно в смисъла, в който предполага Бизли. Значението на тази дума, каза си

той, ще е остаряло вече, когато се отнася до хора. Никой човек на Земята няма да може занаят да бъде наричан чужденец, щом в съседство, буквално пред вратата се появят представители на чужд живот. Какви ли са били хората от тази каменна къща?

Вероятно няма да има само една чужда форма на живот от тази планета тук, ами и от много други. Той сам бе намерил още една врата, водеща към трета за него планета. Така че би трябвало да има доста такива врати. Как ли ще изглеждат тези светове и каква е ролята на вратите?

Някой, нещо бе намерило начин да минава от един свят в друг, въпреки лежащите помежду им светлинни години самотно пространство, един път, по-прост и къс от този на полета из бездните на космоса. И веднъж прокаран, този път оставаше отворен и всичко бе така лесно, както да се мине от една стая в друга.

Но имаше нещо, нещо загадъчно, което продължаваше да му бъде непонятно, и това бе въртенето около оста им и движението им по орбита на свързаните планети, на всички планети, които трябва да са съединени така. Невъзможно е, размишляваше той, да се създадат действително здрави връзки между тела, които се движат независимо едно от друго.

Само преди два дена той би сметнал дори мисълта за подобно нещо за фантастична и невъзможна. Все пак то се бе случило. А щом веднъж се бе изпълнило невъзможното, кой логично мислещ човек би казал вече, че няма да стане и друго чудо?

Звънецът иззвъня. Беше Ерни от бензиностанцията.

– Хенри каза, че си искал бензин. Идвам да ти съобщя, че няма да мога да ти го доставя по-рано от утре.

– Добре – отвърна му Тейн. – Сега не ми е нужен.

И като тръшна вратата, се облегна на нея замислен: някой път ще трябва да срещна хората очи в очи. Не мога да се откъсна от света. Рано или късно ще трябва да уредим това с жителите на Земята.

Тейн държеше в ръцете си нещо, което Земята искаше. Нещо, от което човечеството се нуждаеше или поне мислеше, че се нуждае. Но в крайна сметка той носеше отговорността. Случило се бе на неговата земя, в неговата къща. Може би той неволно бе спомогнал дори за това и го бе предизвикал.

И земята, и къщата са мои, каза си гордо той. А този свят отвън е продължение на двора ми, независимо докъде се простира, той е продължение на двора ми.

Бизли бе излязъл от кухнята и Тейн отиде до прозореца във

всекидневната.

Пустинята се простираше до далечния хоризонт. Под прозореца, с гръб към къщата, седяха един до друг Бизли и огромният мармот и гледаха към пустинята. Изглеждаше някак си естествено, че мармотът и Бизли седят заедно. На Тейн му се струваше, че двамата може би имат много общи неща.

Това бе добро начало – че човек и чуждо същество от другия свят могат да седят заедно като приятели.

Опита се да си представи структурата на тези свързани планети, на която Земята сега бе част. Възможностите, произтичащи от самия факт на подобно свързване, го накараха да му се завие свят.

Щеше ли да бъде установен контакт между Земята и тези други светове и какви щяха да са последствията от това?

А като помисли, контактът вече бе установен, така естествено, така спокойно, че пропуснаха да го отбележат като голямо и значимо събитие. Защото Бизли и мармотът бяха влезли в контакт и ако всичко продължи така, нямаше да има абсолютно нищо, за което да се тревожат.

И това не е случайност, припомни си той. Всичко е било планирано и извършено с точност и ловкост, придобити от дълга практика. Този свят не е първият, в който откриват врата, няма и да е последният. Подобните на плъхове същества бяха пресекли космическото пространство – и колко светлинни години бяха преодолели бе трудно да се предположи дори – в кораба, който Таузър бе изровил в гората. Те го бяха закопали, може би както дете би скрило чиния, заравяйки я в купчина пясък. После бяха отишли точно в неговата къща и бяха заложили апаратурата, която я превръщаше в тунел между два свята. Щом това бе веднъж направено, изчезваше нуждата да се пресича повече пространството. Необходим бе само един полет в космоса и той бе достатъчен, за да се свържат планетите.

Свършили работата си, дребните животинчета си бяха отишли, но преди това се бяха уверили, че вратата към света им не може да бъде разрушена по никакъв начин. Бяха покрили отвътре стените на къщата с чудния материал, срещу който кирката бе безсилна и който несъмнено би издържал много повече.

И в колона по един, се бяха отправили с тренирана стъпка към хълма, където други осем от космическите им кораби лежах в люлките си. Сега там бяха останали само седем, в тези люлки на хълма. Мишеподобните същества бяха заминали и може би след време щяха да кацнат на друга планета и да отворят нова врата, свързваща ги с още един свят.

Приличащите на плъхове животинчета бяха изследователите и пионерите, които търсеха други планети, подобни на Земята. Съществува, което чакаше с Бизли под прозореца, също трябва да има цел. Може би след време и човекът ще служи на една такава цел.

Тейн се отдръпна от прозореца и огледа стаята, която си бе точно такава, откакто я помнеше. При всичките тези промени, независимо какво ставаше навън, стаята си оставаше неизменно същата.

Това е действителността, отсъди Тейн, единствената реалност, която съществува. Каквото и да се случи, аз стоя тук, в тази стая с камина, почерняла от огъня през толкова зими, с лавици, пълни със стари книги, по които си личат отпечатъците на пръстите, с люлеещия се стол, с вехтия килим, изтърган от краката на любимите и близките в продължение на много години.

Но той знаеше, че това бе само затишие пред буря.

След малко ще започнат да пристигат тузовете – групата учени, правителствените служители, военните, наблюдатели от други страни, представители на ООН. А му бе ясно, че стои с голи ръце срещу всички тях, лишен от силата си. Независимо какво може да говори или мисли човек, той не може да се противопостави на света.

Днес бе последният ден, през който тази къща бе домът на Тейн. След почти сто години тя щеше да има нова съдба. И за пръв път през всичките тези години няма да има никой от рода Тейн, който да спи под покрива ѝ.

Стоеше загледан в камината и рафтовете с книги и почувствува старите бледи призраци, които се разхождаха из стаята. Нерешително вдигна ръка, сякаш да им махне за сбогом, не само на привиденията, но и на стаята. Обаче на часа я отпусна. Какъв смисъл има изобщо, каза си Тейн.

Излезе на верандата и седна на стъпалата. Бизли го чу и се обърна.

– Той е много добър – рече Бизли на Тейн, като потупа мрамора по гърба. – Той е точно като голям плюшен мечок.

– Да, виждам – отвърна Тейн.

– И най-хубавото е, че мога да говоря с него.

– Да, знам – каза Тейн, като си припомни, че Бизли можеше да разговаря и с Таузър.

Мишеподобните същества бяха пристигнали с космическия кораб, но защо бяха дошли точно в Уилоу Бенд, защо бяха избрали къщата му, единствената в цялото село, в която биха намерили необходимите им средства, за да построят лесно и бързо апаратурата си. Защото не

подлежеше на съмнение, че те бяха обрели компютъра, за да вземат това, от което се нуждаеха. Най-малкото тук Хенри бе прав. В крайна сметка Хенри действително бе участвувал в играта.

– Иде някой – обади се Бизли.

– Не виждам никой.

– Нито пък аз – обясни Бизли, – но Мармотът ми каза, че ги е видял.

– Казал ти!

– Нали ти казах, че ние разговаряме. А, ето че и аз ги виждам.

Бяха далече, но бързо се приближаваха. Три точки, които се движеха през пустинята. Седнал, той ги наблюдаваше как идват и си помисли дали да не отиде да вземе пушката, но не помръдна от мястото си на стълбата. Пушката няма да помогне, каза си той. Безсмислено бе да я взима, още повече, че такова поведение бе неправилно. Единственото, което човек можеше да стори, помисли си той, бе да посрещне съществата от другия свят с празни и чисти ръце.

Бяха вече близо и му се стори, че седят в невидими кресла, които се движеха страшно бързо. Видя, че бяха хуманоиди, поне до известна степен, и че бяха само трима.

Пристигнаха изведнъж и спряха рязко на тридесетина метра от мястото, където седеше Тейн. Той не помръдна и не каза нищо. Нямахше какво да каже. Беше му доста смешно. Те бяха може би малко по-дребни от него и черни като асо пика. Носеха небесносини прилепнали към тялото панталони и също такива сака, които им бяха твърде големи.

Но това не бе най-лошото.

Седяха върху седла с рогове отпред, стремена и нещо като нагънато одеяло, вързано отзад. Обаче липсваха конете.

Седлата плаваха във въздуха, а стремената им висяха на около метър над земята. Чужденците седяха спокойно и гледаха към Тейн, който също бе вперил очи в тях. Най-накрая той стана и направи крачка или две напред и тогава тримата слязоха от седлата и се приближиха също, докато седлата продължаваха да висят във въздуха, точно както ги бяха оставили.

Тейн и тримата вървяха един срещу друг, докато не стигнаха на разстояние два метра.

– Те те приветствуват – каза Бизли. – Те те поздравяват с добре дошъл.

– Много добре, тогава им кажи... Чакай, откъде знаеш това?

– Мармотът ми казва какво говорят, а аз ти предавам на теб. Ти ми

говориш, аз му го казвам, а той пък на тях. Такъв е начинът, по който може да се разговаря. Той затова е тук.

– Добре, аз ще се опитам... – започна Тейн. – Значи ти наистина можеш да приказваш с него!

– Казах ти вече, че мога – избухна Бизли. – Казах ти също, че мога да говоря и с Таузър, но ти помисли, че съм луд.

– Телепатия! – възкликна Тейн.

И това бе още по-страшно от всичко досега. Освен за всякакви други неща плъхоподобните животни знаеха и за Бизли.

– Какво казваш, Хайръм?

– Нищо, нищо – отвърна Тейн. – Кажете на този твой приятел да им каже, че се радвам да ги видя, и попитай какво мога да направя за тях.

Чувствуваше се неудобно, стоейки така и гледайки към тримата. Видя, че саката им имаха множество джобове, които бяха натъпкани вероятно с техния еквивалент на тютюн, носни кърпички, сгъваеми ножчета и тем подобни.

– Те казват – обади се Бизли, – че искат да се пазарят.

– Да се пазарят?

– Разбира се, Хайръм. Да търгуват. – Бизли хихикна тихо. – Представи си, че те се предоставят на един янки-търговец. Хенри казва, че ти си такъв. Казва, че ти можеш да обереш някого до шушка...

– Остави Хенри настрана – прекъсна го рязко Тейн. – Да забравим Хенри поне веднъж.

Седна на земята срещу тримата и те го последваха.

– Попитай ги с какво смятат да търгуват.

– С идеи – отговори Бизли.

– С идеи! Те са луди...

И тогава разбра, че съвсем не са такива. От всички неща, които би-ха могли да бъдат разменени с един чужд народ, най-ценното и най-лесното за обмяна бяха идеите. Те не заемаха място и не подриваха икономиката. Те допринасяха много повече за културното благополучие, отколкото търговията с материални неща.

– Попитай ги – рече Тейн, – какво искат срещу идеята за тези седла, които яздят.

– Те се интересуват какво можеш да им предложиш.

Там беше и проблемът. Трудно бе да се отговори на този въпрос. Автомобили и камиони, двигателят с вътрешно горене – не, вероятно не това. Защото те притежаваха вече седлата. От гледна точка на тези чужденци Земята беше изостанала в транспортно отношение.

Строенето на къщи – не, това не бе такава идея, а сигурно познават строителството, тъй като там се намираше и другата къща.

Дрехи? Не, имаха си.

Боя, помисли си той. Може би тя щеше да стане.

– Попитай ги дали се интересуват от боя – обърна се Тейн към Бизли.

– Питат какво е това. Молят да обясниш.

– Добре тогава. Нека си помисля. Боята е защитно средство, с което може да се покрие почти всяка повърхност. Лесно се съхранява и лесно се прилага. Предпазва от времето и корозията. Освен това служи и за украса. Прави се във всички цветове. И се получава евтино.

– Те обмислят – каза Бизли. – Позаинтересуваха се, но съвсем слабо. Искат да узнаят повече. Карай, разправяй им още.

А, това е вече друго нещо, помисли си Тейн. Този език и аз го разбирам.

Той се настани по-удобно на земята и като се наклони леко напред, впери поглед в трите черни като тигани лица, опитвайки се да разбере какво мислят. Но не можеше. Тези тигани бяха най-мъртвите, които бе виждал – израженията им бяха непроницаеми. Това му бе познато, накарало го да се почувствува у дома, в свои води. Вътрешен глас му подсказваше, че в лицата на тримата пред него ще срещне най-достойните противници в пазарлъка, с които се бе сблъсквал досега. Това също го зарадва.

– Кажим, че не съм съвсем сигурен – рече той. – Може би се изказах твърде бързо. В края на краищата боята е много ценна идея.

– Казват, не че не са се заинтересували особено, но просто биха били признателни, ако им поразкажеш малко повече.

Уловиха се, каза си Тейн. Само да мога да ги подхвана, както трябва...

И той се зае най-сериозно с пазарлъка.

След няколко часа се показва Хенри Хортън, придружен от типичен гражданин, който бе облечен безупречно и носеше впечатляващо дипломатическо куфарче в ръка. Двамата спряха на стълбата крайно изумени.

Тейн, седнал по турски на земята, държеше една дъска и нанасяше боя върху нея, а чужденците го наблюдаваха. От петната тук-там по ръцете им можеше да се види, че те също се бяха опитали да боядисват. Наоколо лежаха пръснати други полубоядисани дъски и около две

дузини стари кутии боя.

Тейн погледна нагоре и видя Хенри и другия мъж.

– Надявах се – рече той, – че все някой ще се появи.

– Хайръм – каза Хенри по-важно, отколкото обикновено, – мога ли да ти представя мистър Ланкастър, специален представител на ООН.

– Радвам се да се запозная с вас, сър – отвърна Тейн. – Чудех се дали ще...

– Мистър Ланкастър – обясни Хенри – срещна леки затруднения, когато поиска да премине през кордона, така че аз му предложих услугите си. Вече му обясних общия ни интерес в тази работа.

– Беше много мило от ваша страна, мистър Хортън – обади се Ланкастър. – Този глупав сержант...

– Човек трябва да знае само как да се отнася с хората – каза Хенри.

– Мога ли да знам, мистър Тейн – запита Ланкастър, – с какво точно се занимавате в момента?

– Пазаря се – отговори Тейн.

– Пазарите се? Що за старомоден начин на изразяване...

– Това е стара дума у янките – вмъкна бързо Хенри, – която има някои свои нюанси. Когато търгуваш с някого, просто разменяш стоки, но ако се пазариш с него, значи искаш да измъкнеш от него това, което крие.

– Много интересно – каза Ланкастър. – Предполагам, че вие се опитвате да смъкнете кожата на тези господа със сините сака...

– Хайръм е най-добрият специалист в пазарлъка по тези места – гордо заяви Хенри. – Той търгува със стари неща и трябва да се пазари доста...

– Мога ли да попитам – каза Ланкастър, като пренебрегна напълно Хортън, – какво правите с тези кутии с бой? Тези господа да не са решили да купуват боя или...

Тейн хвърли дъската на земята и се изправи ядосан.

– Няма ли да млъкнете, вие двамата! – кресна той. – Откакто сте тук се опитвам да кажа нещо и все не мога. Казвам, че е важно...

– Хайръм! – извика ужасен Хенри.

– Няма нищо – каза човекът от ООН. – Наистина пречим с приказките си. Какво става, мистър Тейн?

– Притиснат съм до стената – отвърна Тейн, – и се нуждая от помощ. Продадох на тези тук идеята на боята, но сам не знам нищо за нея, нито как се приготвя, нито от какво се прави...

– Но, мистър Тейн, щом им продадете боята, какво значение има

това?...

– Аз не им продавам боя – развика се Тейн. – Не можете ли да разберете? На тях не им трябва самата боя. Искат идеята, принципа на боята. Това е нещо, за което никога не са мислили, и се заинтересуваха. Предложих им идеята за боята срещу идеите за техните седла и почти успях...

– Седла? Имате предвид онези неща там, които висят във въздуха?

– Точно тях. Бизли, би ли помолил някой от приятелите ни да демонстрира седлото?

– Разбира се – отзова се Бизли.

– Какво общо има Бизли с тази работа? – попита Хенри.

– Бизли е преводач. Предполагам, че можете да го неречете телепат. Спомняте ли си, той често разправяше, че може да говори с Таузър?

– Бизли винаги твърди разни неща.

– Но се оказа, че този път е прав. Той казва на Мармота, това смешно чудовище, какво аз искам да кажа, а Мармотът го казва на чужденците. Те пък казват на Мармота, той на Бизли, а Бизли на мене.

– Ама че весело! – измрънка Хенри. – Бизли няма акъл да бъде... какъв каза, че е?

– Телепат – отвърна Тейн.

Един от чужденците бе станал и като се качи на едно от седлата, се поразходи напред-назад. После слезе от него и седна отново.

– Забележително! – възкликна представителят на ООН. – Някакво антигравитационно устройство с автоматично управление. Бихме могли наистина да го използваме.

Той потърка с ръка брадичката си.

– И смятате да размените идеята за боята срещу идеята за това седло?

– Именно – потвърди Тейн, – но се нуждая от помощ. Необходим ми е химик или производител на бои или някой друг, който да обясни как се прави боята. А ще ми трябва и някакъв професор или специалист, който ще разбере какво говорят, когато ми разправят идеята за седлата.

– Ясно – рече Ланкастър. – Естествено е да имате проблеми. Мисър Тейн, изглеждате ми възприемчив човек...

– О, той разбира от всичко – намеси се Хенри. – Хайръм е много проицателен.

– Тогава, смятам, разбирате – продължи човекът от ООН, – че цялата тази дейност е съвсем необичайна...

– Нищо подобно! – избухна Тейн. – Те работят по този начин. Те

откриват нова планета и тогава обменят идеи. Така са постъпвали с много други планети от край време. Единственото, което искат, са идеи, просто нови идеи, защото само така може да се поддържа развитието на техниката и културата. А те имат много идеи, сър, които човечеството може да използва.

– Точно там е работата – каза Ланкастър. – Това е може би най-значимото нещо, което ни се е случвало някога на нас, хората. За по-малко от година време ще можем да получим сведения и идеи, които ще ни тласнат напред, теоретически, с поне хиляда години. А щом работата е толкова важна, би трябвало да я възложим на специалисти...

– Но няма да намерите – възпротиви се Хенри, – човек, който да върши така добре пазарлъка. Когато се пазариш с него, не знаеш никога какво ще стане. Защо не го оставите в стихията му? Той просто ще работи за вас. Можете да докарате експертите си и да свикате тук групи по планирането, а да оставите Хайръм да ви представя. Тези чужденци доказаха вече, че ще работят с него. Какво искате повече? Той има единствено нужда да му се помогне малко.

Бизли се приближи и се обърна към представителя на ООН:

– Няма да работя с никой друг. Ако изгоните оттук Хайръм, аз ще си отида с него. Хайръм е единственият, който се е отнасял с мен като към човек...

– Ето виждате ли! – победоносно заяви Хенри.

– Почакай малко, Бизли – каза Ланкастър. – Можем да се договорим. Представям си, че в подобна ситуация един преводач би могъл да спечели сума пари.

– За мене парите нямат значение – отвърна Бизли. – С тях не мога да си купя приятели. Хората ще продължават да ми се смеят.

– Той не се шегува, сър – предупреди Хенри. – Няма по-твърдоглав човек от Бизли. Познавам го. Той работеше за мен.

Представителят на ООН изглеждаше изумен и не малко отчаян.

– Ще ви е нужно доста време – изтъкна още Хенри – да намерите друг телепат, най-малкото някой, който да може да разговаря с тези тук.

Ланкастър сякаш се задушаваше.

– Съмнявам се – каза той, – че има друг на Земята.

– Добре тогава – рече твърдо Бизли. – Нека се споразумеем. Нямам намерение да стоя тук цял ден.

– Съгласен съм! – викна Ланкастър. – Вървете двамата напред. Ще желаете ли да ни представите? Това е възможност, която не трябва да допуснем да ни се изплъзне между пръстите. Има ли нещо, което да

искате? Нещо, което да направя за вас?

– Има – отвърна Тейн. – Скоро ще дойдат важните клечки от Вашингтон и от други страни. Само ги дръжете по-настрана от нас.

– Ще обясня много внимателно на всички. Никой няма да ви пречи.

– Трябват ми още химик и някой, който да разбере обясненията за седлата. И то бързо. Мога да ги позадържа малко тези тримата, но не за дълго.

– Ще ги имаш само след няколко часа – обеща представителят на ООН. – Когато пожелаеш. А след ден-два ще имаш на разположение армия от специалисти, готови да се отзоват при първия знак, когато ти потрѣбват.

– Сър – каза Хенри мазно, – решението ви бе най-доброто. Хайръм и аз го оценяваме високо. А сега, щом това е уредено, трябва да вървим, защото ни чакат репортерите. Те ще се интересуват от изказването ви, сър.

Изглежда представителят на ООН нямаше нищо против и двамата с Хенри се заизкачваха по стъпалата.

Тейн се обърна и изгледа пустинята.

– Ето го големия преден двор – рече той.

КРАЙ

© 1958 Клифърд Саймък

© Емануел Икономов, превод от английски

Clifford Simak

The Big Front Yard, 1958

Сканиране и OCR: Мандор, 2003

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/991>]